

BILAG TIL

ENHET = KRITIKK = ENHET

FELLESBULLETIN FOR M-L-BEVEGELSEN NR.2

PRIS: KR 2,-

INNHold I BILAG TIL FELLESBULLETIN NR 2

- Til spørsmålet om partiet. Av MLG's AU og SUF(m-l)'s AU.....s 2
- Til spørsmålet om partiet, tillegg. Om borgerlig demokrati og
parolen "fri streikerett". MLG's AU og SUF(m-l)'s AU....." 18
- Arbeiderklassen og gjenreisninga av det kommunistiske partiets
organisatoriske ledelse. Fra MLF-bulletinen....." 21
- Kommentar til "Arbeiderklassen og" Av MLF's AU....." 22
- Om samarbeid med andre m-l-org. Fra MLF-bulletinen....." 22
- Uttalelse om prinsipper i dannelsen av et kommunistisk parti i
Norge. Vedtatt på MLF's landsmøte i juni -71 og MLG's landsmøte
i juni -71....." 23
- Politiske retningslinjer for kampen mot EEC og dyrtida. Vedtatt
på MLF's og MLG's landsmøter i juni -71....." 24
- Kinarapportene....." 25
- Kommentar til "Rapport fra MLF i forbindelse med møtene om EEC
og dyrtid". Av formann i studieutvalget. Tillegg. Rettelse
til grunnsirkelen....." 40

BILAG TIL

EMNET = KRITIK = EMNET

FELLESBILAGET FOR M-L-BEVÆGSELSEN NR. 2

EMNET = KR. 2.-

INNHOLD I BILAG TIL FELLESBILAGET NR. 2

- Tilleggsrapport om partiet. Av M.L.G. av 2007 (M-L) av 2007. 2
- Tilleggsrapport om partiet. Om borgerlig demokrati og
- Partiet "Det kristelige". M.L.G. av 2007 (M-L) av 2007. 18
- Arbeidskirkens og tjenestene av det kommunistiske parti
- Organisasjonsforholdene. Fra M.L.P.-bilagene. 21
- Kommentarer til "Arbeidskirkens og ..." av M.L.P. av 2007. 22
- Om samarbeid med andre M-L-organ. Fra M.L.P.-bilagene. 23
- Utvalgte av prinsippene i den nye av det kommunistiske parti i
- Rapport. Vedtatt av M.L.P.'s landsmøte i juni - 71 og M.L.G.'s landsmøte
- i juni - 71. 23
- Politiske retningsskifter for kampen mot RBC og Østlands. Vedtatt
- av M.L.P. og M.L.G.'s landsmøte i juni - 71. 24
- Litteraturliste. 25
- Dokumenter til "Rapport fra M.L.P. i forbindelse med møte om EEC
- og Østlands". Av formann i styrets valgkomité. Tilleggs. Rettelse
- til grunnarbeidet. 26

TIL SPØRSMÅLET OM PARTIET.

Kamerater!

Partibygginga står på dagsordenen for den sentrale diskusjonen. Dette er på høy tid, også på grunn av bruddet mellom MLF og RTL-klikkens NKP på landsmøtet nylig. Dette betyr at den norske ML-rørsla nå er ferdig med den fasen da ML-bevegelsen kjempa innafor politisk småborgerlige revisjonist-organisasjoner, og helt over i den fasen da vi går ut i massene for å bygge partiet.

Spørsmålet om linja for partibygginga blir altså stilt skarpere enn noen gang før. Kamerat formann i MLF har bedt oss kommentere MLFs syn på parti bygginga og spesielt det som står om dette bl. a. i MLF-bulletinen nr. 1 1970.

La oss først slå fast at vi mener den hovedlinja MLF har slått fast for partibygginga er riktig. MLF har flere ganger understreket at MLF sammen med de andre ML-organisasjonene MLG og SUF(m-1) vil kjempe for å opprette arbeiderklassens marxist-leninistiske kommunistparti.

Spørsmålet om uenighet kan reises på grunnlag av enkelte artikler og uttalelser, som gjør det uklart om vi også er enige i spørsmål som er underordnet denne hovedlinja. Her kan det dreie seg om misforståelser og uklarheter, og det kan også være det gjelder enkeltpersoners synspunkter, som ikke er representative for MLF. Hvilken uenighet som finnes her, får diskusjonen vise.

I denne innledninga vil vi først kort ta opp spørsmålet om hovedlinja for partibygginga, og deretter gå inn på de spørsmålene der det kanskje finnes uenighet.

HVORFOR TRENGER ARBEIDERKLASSEN ET KOMMUNISTISK PARTI?

For å oppheve undertrykkelsen og forandre verden må arbeiderklassen erobre statsmakta med våpen i hånd. Så lenge monopolkapitalen sitter med statsmakta er ingen framgang sikret, ingen forandring til det bedre varig. Kommunistenes oppgave er å lede arbeiderklassen til seier i væpnet opprør. Dersom vi klarer alt annet, men mislykkes i dette, så vil alt vårt strev (i hvert fall i første omgang) ha vært forgjeves.

For å slå fienden i væpnet kamp trenger det arbeidende folket et parti. Formann Mao sier "skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.

Folket trenger altså et parti som kan lede det væpnet opprør. Dette er viktig revolusjonær sannhet som vi aldri må glemme. Tida for opprøret kan være langt inne i framtida eller forholdsvis nær, det bestemmes av faktorer som bare delvis er under kommunistenes kontroll. Men uansett må partiet bygges ut fra den forutsetning, at deres oppgave ikke er å drive sosialdemokratiet til venstre, å danne regjering gjennom valg e.l. - men å utløse og lede den sosialistiske revolusjonen. Bygger vi et annet slag parti, så bygger vi for revisjonistene.

Men er bare dette partiets oppgave? nei! Det skal også utløse og lede folkets forsvarskamp idag: dagskampen mot kapitalistene, kampen mot imperialismen osv. Om klassen ikke kjemper idag, så gjør den heller ikke revolusjon i morgen eller i overmorgen. Og denne kampen kan ikke føres isolert, spontant på hvert enkelt sted, uten et partis ledelse.

Se f.eks. på streikekampen. I 1970 hadde den et langt større omfang i Danmark enn i Norge. Men de fleste av disse streikene førte til kraftig nederlag! Det kom av at de var ledet av revisjonistene. I Norge derimot førte alle de største streikene til seier. Det hadde vært utenkelig uten

ML-bevegelsens ledelse i streikene: den kunne mobilisere mot opportunistiske ledere som ville kjøre streika i grøfta (som i Horten) og hjelpe med erfaringer og et overblikk som den lokale streikeledelsen ikke hadde, og den kunne kaste inn et sentralisert apparat i innsamlings- og støtteaksjoner over hele landet.

Uten ledelse fra en ML-organisasjon vil lokale opportuniste lede kampene i grøfta, eller en ærlig ledelse vil bli isolert og kampene knust for en. Furubotniker vil sette arbeiderne opp mot studenter, småbrukere osv., og liberalere og revisjonister vil sette studenter opp mot arbeiderne. De enkelte frontene vil ikke komme ut over sin isolerte målsetting og forene kreftene for folkets felles mål.

Partiets ledelse er altså nødvendig for kampens framgang i dag. Partiets ledelse gir folket kamperfaring og tillitt til kommunistene, og fører derfor gradvis til at partiet vinner sterkere og sterkere støtte i folket. Kampene rekrutterer til partiet, får det til å kvitte seg med daukjøtt og utvikle den revolusjonære teorien. Kampene gir det beste grunnlaget for propaganda for sosialismen og den kommunistiske ideologien, både i hele arbeiderklassen og i partiets egne rekker. Slik forbereder partiets ledelse i dagkampene både parti og folk på den framtidige revolusjonen.

Arbeiderklassen trenger partiet for å lede dens væpnete revolusjon - og for å lede dagkampen.

HVA SLAGS PARTI?

Arbeiderklassen trenger først og fremst et kamp-parti - i ytterste konsekvens, et parti for å lede den militære, væpnete kampen. Partiet skal studere. Men dets hovedoppgave kan ikke være et marxistisk studæeselskap. Det skal drive propaganda. Men det kan ikke forvandles til bare en distribusjonssentral for bøker og aviser. Det skal diskutere og øve kritikk og sjølkritikk. Men det betyr ikke at det kan være en "kommunistisk kose - og prateklubb" som tilfredsstiller gamle venners trang til å møtes i uforpliktende former. For partiet må først og fremst være en organisasjon som kan lede kampen. Partiet må anvende marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning på en levende måte. Det må forene Mao Tsetungs tenkning med de allmenne prinsipper med de konkrete forholda i den norske klassekampen. Kort sagt må det på grunnlag av Mao Tsetungs tenkning ha et program, en strategi og en taktikk for den norske sosialistiske revolusjonen.

For å kunne lede kampen, må partiet ha de best mulige kontakter med massene: "Folket og bare folket er den drivkraft som skaper verdenshistorien." Det må evne og oppsummere massenes behov og ønsker og gå tilbake til massene med dem igjen. Dersom partiet ikke mobiliserer massene, blir det maktesløst, det dør som en fisk på land. Men forutsetninga for massobilisering er tillitt hos massene, og tillitt kan bare vinnes gjennom kamp. Gjennom stadig praksis vise at kommunistene tjener folket, trekke partiet stadig større masser med i kampen. Derfor blir forutsetninga for kontakter med massene også partiets enhet: bare om hele partiet, om en mann kan kastes inn i kampen for folkets beste, vil folket gi partiet sin tillitt. Enhet, disiplin, hardt arbeid - uten dette vinner vi aldri de store massene for vår linje.

Partiet må være proletarpartiet. Det må evne å fylke mellomlag og omkring proletariatet og partiet i kampen mot monopolkapitalen og imperialismen. Dets fundament må være proletariatet, og særlig industriproletariatet, den mest avanserte og kampkraftige delen av det norske proletariatet.

Demokratisk sentralisme er forutsetninga for et enhetlig parti. "Bare gjennom enhet i det kommunistiske parti kan det nås fram til enhet i klassen og hele nasjonen." "Bare gjennom enhet i hele klassen og hele nasjonen kan en vinne over fienden og fullføre oppgavene..." Den demokratiske sentralismen gjør at partiet kan mobilisere alle sine ressurser og kaste seg inn med hele sin tyngde der det trengs.

Et kamp-parti trenger indre kamp: demokratisk diskusjon, prøving av linja gjennom kritikk og sjølkritikk. Men hensikten med slik diskusjon er å styrke enheten, ikke svekke den. Råttne ideer og elementer forlater rekkene, linja blir prøvd, vi sveiser oss sammen. Vi diskuterer ikke for moro skyld, men for å styrke den sentraliserte slagkraften.

Som et ledd i kampen mot feilaktig politikk og for riktig politikk, både i og utafør partiet, kommer studiene og propagandaen. Men studier avissalg osv. erstatter ikke annen kamp, tvert imot styrker de oss og mobiliserer til annen kamp.

Partiets medlemmer og kadre må være forbilder på hardt og regelmessig arbeid. Hver enhet, hvert medlem må ha arbeidsplikt for organisasjonen. Partiet må på denne måten være et parti av ledere.

Partiet må evne å fylke sine venner omkring seg til en front., og skille seg fra og svekke sine fiender. Skal partiet ha framgang, må det ha stor smidighet og evne til å anvende taktikken, samtidig som det tålmodig i ti-år arbeider uten å miste grepet på den strategiske linja. Det må kunne møte raske omslag og mestre forskjellige slags forhold: legalt og illegalt, væpnet og uvæpnet kamp vil veksle, det må kunne lede både arbeidere og skoleelever, kampen i byene og på landsbygda, både proletarene og de småborgerlige mellomlag. Når det gjelder opportunistene, så må partiet evne å gå i nærkamp med dem og ikke nøye seg med rutinemessige fordømmelser, men bruke de metoder som Dimitrov og Mao anviser for å vinne over medlemmene deres og isolere den opportunistiske ledelsen.

Siden partiet bygges for kamp og venter kamp, må det også helt fra begynnelsen av være forberedt på å bli angrepet og forfulgt. Det som til å begynne med kan dreie seg om svartelisting og terror mot enkeltkommunister, kan plutselig en dag utvikle seg videre til å bli forbud og allmen forfølgelse, med fengsling og massehenrettelser av partiets tilhengere. Derfor må partiet helt fra begynnelsen av bygge under jorda. Samtidig som det utvikler de best mulige forbindelser med massene og setter sin lit til at de vil forsvare kommunistene, må partiet skjule mest mulig av sine medlemmer og tilhengere, sine forbindelseslinjer, og sin indre aktivitet fra klassefienden.

Slik mener vi partiet bør være, om det virkelig skal kunne lede arbeiderklassen i dagskampen og i framtidens revolusjonære stormer. Det er slik vi oppfatter det kineserne kaller Formann Maos partibyggingsprogram "i femti skrifttegn": "partiorganisasjonen må bestå av de framskredne elementer i proletariatet. Det må være en kraftig avantgardeorganisasjon som har evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden".

VEIEN FRAM TIL PARTIET.

Kampen for partiet går gjennom mange stadier. Den marxist-leninistiske bevegelsen har utvikla seg fra å være grupper av enkeltpersoner til å bli fraksjoner av en viss betydning innafor småborgerlig leda revisjonistgrupper, og i dag har den sine egne sjelstendige organisasjoner med en viss oppslutning. Partibygginga er heller ikke ferdig det øyeblikket partiet er stifta. I begynnelsen vil partiet fortsatt være forholdsvis lite, svakt og uerfarent, bare gjennom kampen vil det utvikle seg så langt at det vil få betydelig støtte, styrke og erfaring. Partiet vil fortsatt utvikle seg fra ett nivå til det neste, både i kampkraft, oppslutning og politisk forståelse.

Vi mener det neste stadium i partibygginga nå er en enhetlig partibyggende organisasjon (EPO) for ml-bevegelsen i Norge - det som har vært kalt "et norsk KFML". Dvs. en enhetlig organisasjon, som leder kampen for å utvikle bevegelsen fram til det stadium der den kan skape et virkelig parti.

Hva er så slik EPO's oppgave? La oss se på hva som skiller ml-bevegelsen nå fra ml-bevegelsen i det øyeblikket den har sitt eget parti. Et slikt parti må:

- være et kamp-parti, dvs. et parti som både i organisasjon, arbeidstil og politikk er egna til å lede massenes kamper.
- det er proletariats parti, og må først og fremst stole på industriproletariatet som er den mest fremskredne gruppa i den norske arbeiderklassen.
- det må evne å forene marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings allmenne sannheter med den norske klassekampens virkelighet - dvs. ha et konkret program for den sosialistiske revolusjonen i Norge.

Vi mener at dette i praksis betyr:

- at det må være en ledende, enhetlig marxist-leninistisk organisasjon. I dag har vi tre organisasjoner som delvis fungerer uavhengig av hverandre, organiserer parallelt og har hvert sitt sentrum. Et sentrum og ikke flere!
- at dette partiet må ha en sterk ryggrad av partiorganisasjoner (om enn ikke et flertall) i industriproletariatet. Det betyr: Et godt grunnlag i sterke celler i storindustrien. I dag er vi først og fremst organisert på grunnlag av boligdistrikter.
- at partiet har et omfattende program for den sosialistiske revolusjonen i Norge, med grunnlag i en klasseanalyse av det norske samfunnet. I dag har vi bare et allment program, som nærmest kan sammenfattes til at partiet og revolusjonen er nødvendig, og at vi må bygge på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Vi har bare den spede begynnelsen på en klasseanalyse.

EPO løser motsetninga mellom det bevegelsen er i dag, og det partiet må være i fremtida. Gjennom at MLF, MLG og de mest fremskredne deler av SUF(m-l) forener seg, oppstår et enhetlig sentrum for ml-bevegelsen. Gjennom rekuttering av industriarbeidere og organisering av de som alt finnes i bevegelsen på grunnlag av produksjonspunktet, utvikles partiorganisasjoner i industrien. Gjennom hele EPO's enhetlige studier av den norske virkeligheten, utvikles grunnstammen i programmet (klasseanalysen). Slik oppfyller EPO i stadig økende grad partiets oppgave, fram til det øyeblikket partiet formelt kan stiftes

HVORDAN KOMMER VI FRAM TIL EN EPO?

Dette spørsmålet er det som har mest umiddelbar betydning for det partibyggende arbeidet i dag. Vi mener grunnlaget for en EPO vil bli lagt gjennom samarbeid som raskt utvikler enheten og kontakten mellom de forskjellige ml-organisasjonene, og særlig gjennom:

- aksjonssenheter. Dette blir alt nå som oftest gjennomført i samband med demonstrasjoner som 1. mai o.l.
- felles studier. Blir alt nå gjennomført når det gjelder grunnsirkelen, men bør for fremtida også kunne utvides til flere områder.
- organisatorisk samarbeid på alle plan. Lokalt gjennom felles møter, samordning av fraksjoner i EEC-arbeidet, felles propaganda osv., sentralt

- 5 -

gjennom folles utvalg som studautvalg og faglig utvalg.

- folles diskusjon - særlig av programmatisk spørsmål. En slik diskusjon har vi nå muligheten til å få i gang gjennom follesbulletinen.

Slike tiltak tror vi kan skape en utvikling som raskt kan legge grunnlaget for en enhetlig partibyggende organisasjon.

Vi vil understreke at nettopp ut fra dette ser vi også kameratene i MLF-ledelsens vedtak om å bryte det organisatoriske samarbeidet i FU som et beklagelig tilbakeskritt i det partibyggende arbeidet. Et FU med en riktig linje og muligheten til å kaste inn alle ml-bevegelsens krefter (også MLF's) i kampen, var en helt nødvendig forutsetning for de seirene som ble vunnet både i streikekampen i 1970 og i konflikter i vår. Bruddet er beklagelig både fra arbeiderklassens synspunkt og fra synspunktet til kameratene i industrien. Arbeidet med å forberede enhetlige celler i industrien vil bli forsinket, i stedet vil kreftene for en tid bli svekket ved organisatorisk splittelse. Vi håper at dette raskt kan rettes opp igjen gjennom de forslagene til nye faglige samarbeidsformer som kamerat formannen i MLF har sagt han vil legge fram.

Når en stor grad av enhet har oppstått, hvordan bør da overgangen skje fra flere til en organisasjon? Ettor vår mening, ikke bare ved ganske enkelt sammenslåing. At en kamerat er medlem av en ml-organisasjon bør ikke bety at kameraten automatisk har frikort til en EPO.

Vi vil foreslå at en kadervurdering legges til grunn for hvem som blir tatt opp. F.eks. mener vi at medlemmer som har vært helt passive ikke bør tas opp i en ny organisasjon. Det kan også være mange medlemmer av ungdomsforbundet SUF(m-l) som gjør en god jobb der, men som enda ikke er modne nok til å delta i en partibyggende organisasjon osv. En slik kadervurdering mener vi kan gjøres i fellesskap lokalt gjennom demokratisk rådgivning der alle medlemmer av ml-organisasjonene på et sted deltar - både de som blir medlemmer av EPO og de som ikke blir det. Vi er overbevist om at det store flertallet både i MLG og i MLF vil kunne tilfredsstille de kravene en ny organisasjon bør stille.

Er situasjonen moden for en EPO? Ja, vi mener den er moden. Når de programmatisk diskusjonene som vi er igang med er ført langt nok, så kan den unholdbare spaltinge av kreftene opphøre og en enhetlig partibyggende organisasjon oppstå. Det er vårt ansvar ovenfor medlemmene, arbeiderklassen og de progressive massene å holde et fast grep om arbeidet for en snarlig opprettelse av en EPO. Vi er overbevist om at opprettelsen av en EPO vil bli møtt med stor entusiasme i vide sirkler.

SKAL ARBEIDERKLASSEN SJØL OPPRETTE PARTIET?

Vi går nå over til de punktene det kan herske uenighet om, og vil begynne med kommentar til vedtak i MLF-bulletin nr. 1 m.m. om hvordan partiet skal opprettes. Vi vil understreke at ettor vår mening er det en rekke uklarheter i disse vedtakene, og vi er slutt ikke sikre på om vi har forstått dem riktig. Vi stiller derfor spørsmålene skarpt slik at vi lettere kan få svar gjennom diskusjonen.

Kamerater i MLF har på trippelmøte framholdt at de innser at disse vedtakene vi skal behandle har svakheter. Vel og bra. Vi vil likevel påpeke (og senere påvise) at svakhetene og uklarhetene alle sammen går i samme retning. De kan nærmest se ut som de tilsammen utgjør en svak eller uklar linje. Vi vil derfor, til tross for at kameratene i MLF's AU har innrømmet at det finnes svakheter, gå ganske grundig inn på hva vi mener svakhetene består i. Gjennom dette, og gjennom at vi får en skriftlig kommentar fra MLF's AU vil vi kunne komme fram til en løsning på hva uklarhetene og svakhetene bunner i - en avvikende linje i synet på partibygginge eller bare tilfeldige uklarheter.

- 6 -

Først vedtaket "ARBEIDERKLASSEN OG GJENREISINGA AV DENS KOMMUNISTISKE PARTIS ORGANISATORISKE LEDELSE": (I forbifarten: dette er ikke noen særlig klar tittel, den er egnet til å så forvirring. Er det bare et kommunistisk partis organisatoriske ledelse som skal "gjenreises", eller er det partiets egen organisatoriske ledelse som skal gjenreises? Hva med den politiske ledelsen? - Men dette er ikke en hovedkritikk. Vi vil imidlertid slå fast at vi har sterk tvil om formuleringa "gjenreises" bur benyttes om kampen for å opprette det kommunistiske partiet. NKP hadde på sitt beste temmelig mange feil. Vi skal kjempe for et parti som står på et kvalitativt høyere nivå enn det gamle NKP. Vi har drøftet dette spørsmålet med representanter for det albanske partiets SK, og de deler vår kritikk av en slik parole. Kritikken av tittelen er imidlertid underirdnet, også fordi den spesielle situasjonen MLF sto i i NKP virker som en formildende omstendighet overfor en slik svakhet.)

Vi er enige om at behovet for partiet må propaganderes for massene: vi må "utvikle forståelsen for dette hos den jevne arbeider". Men dette fører over til denne konklusjonen " . . . fordi det er arbeiderklassen sjøl som skaper sitt kommunistiske parti som klassens høyeste organisasjonsform". Altså: klassen skaper partiet. Hva betyr dette: skal arbeiderklassen som helhet stifte partiet? Evt. et flertall i den?

Lengre nede:

"Vi avviser tanken om at vi, dagens norske marxist-leninister, skal etablere vårt lederskap over hodet på massen, - vi skal tilføre våre ideer og vi skal stå massene i dens organisatoriske oppbygging av partiet både med kadrer og med politisk-organisatoriske erfaringer. På samme vis vil marxist-leninistene medvirke til dannelsen av arbeiderkomiteer som grunnlaget i den nasjonale kamp mot imperialistisk undertrykking slik at klassen vinner hegemoni i det nasjonale politiske spørsmål . . ."

Dette er gjentatt i fortøttet form i RØDE FANE nr. 1 1971 i artikkelen "MLF-rapport":

" . . . arbeiderklassen selv må og vil skape sitt kommunistiske parti, og selv verne og overvåke det som klassens organisatoriske fortropp. Organisasjonen ser det altså som sin oppgave å bistå arbeiderklassen i dens organisatoriske oppbygging av det kommunistiske partiet, og på samme vis vil marxist-leninistene medvirke til dannelsen av arbeiderkomiteer i kampen mot imperialistisk undertrykking." (s. 37)

Skal dette forstås sånn: arbeiderklassen sjøl skal, uten at de marxist-leninistiske organisasjonene er det ledende sentrum, opprette partiet? Skal marxist-leninistene bare komme med "råd og vink" - dvs. legge fram politiske og organisatoriske erfaringer, og hjelpe til i det praktiske arbeidet med erfarne kadrer? Vi må foreløpig forstå det sånn.

Videre: Partiet skal opprettes på samme måte som vi oppretter komiteer mot EEC og dyrtid! (Vi går ut fra at det er dette som menes med "arbeiderkomiteer mot imperialistisk utbytting") Men hvordan opprettes slike komiteer i dag? Ved at man ved løpesedler, plakater, annonser osv. inviterer alle interesserte til et åpent møte. Skal lokalavdelinger av partiet virkelig opprettes på samme måte? Formuleringa i dette vedtaket er egnet til å gi det inntrykket.

Videre til vedtaket: "samarbeid med andre ml-organisasjoner" (I forbifarten vil vi poke på at vi mener å se flere svakheter ved dette vedtaket. Det sies at samarbeid har som hensikt å "avdekke motsigelser i og særtrekk ved de forskjellige organisasjoner", men det nevnes ikke at slike motsigelser også skal løses og fjernes, noe dere vel sikkert også mener? Dessuten at diskusjonen "skal skape grunnlaget for en enhetlig og korrekt linje i massearbeidet". Vi tror at det også er nødvendig å skape en enhetlig og korrekt linje når det gjelder partibygginga, den demokratiske sentralismen osv. Men igjen, denne kritikken er ikke hovedsaken.)

her står til slutt: "slik at arbeidet resulterer i et krav fra arbeiderklassen om opprettelse av det revolusjonære kommunistiske parti".

Vi må oppfatte dette slik: De marxist-leninistiske organisasjoners oppgave er ikke å samle krefter, utvikle seg politisk osv. til de er blitt så sterke at de kan skape partiet. I stedet skal de agitere for partiet i massene og vente med partistiftinga (evt. overlate den til "arbeiderklassen sjøl") til det øyeblikket da arbeiderklassen (igjen: betyr dette hele arbeiderklassen eller flertallet i den?) sjøl krever at partiet skal opprettes.

Til slutt et sitat fra "Kommentar" (RF nr. 2 71, s. 11) en kommentar den sentrale komite i MLF har laget til en artikkel av Svein J. om partiet som sto i nr. 1 1971.

"det kan her se ut som . . . at det ene og alene er de eksisterende tre ml-organisasjoner som, når de i fellesskap eventuelt måtte finne et passende tidspunkt, skal stå for dannelsen av det kommunistiske arbeiderparti i Norge. Vi vil derfor presisere:

MLF mener at arbeiderklassens aktive deltakelse er av avgjørende betydning for dannelsen og utviklingen av det kommunistiske parti . . . Ved at den revolusjonære teori blir spredd blant massene, ved at en større del av arbeiderklassen tilegner seg den, forstår nødvendigheten av den, gjør bruk av den, vil arbeiderklassen bidra aktivt til organiseringen av det kommunistiske parti - og sikre seg at partiet utgjør av klassens beste og mest framskredne elementer."

Vi må forstå dette slik: partiet kan ikke grunnlegges, sjøl om de nåværende ml-organisasjonene (evt. en EPS) bestemmer at tidspunktet er modent. En forutsetning ("av avgjørende betydning") er at arbeiderklassen aktivt deltar i organiseringen. Her er mange uklarheter. Igjen: hele arbeiderklassen, eller flertallet i den? Og hvordan skal (hele, eller flertallet av) arbeiderklassen delta i organiseringen?

Nok sitater. La oss sammenfatte: Vi må forstå det standpunktet som kommer fram i disse vedtaka, som at det stilles en rekke forutsetninger for partistiftelsen. For det første må arbeiderklassen (uten at det kommer fram hvor stor del av den det dreier seg om) på en eller annen måte krave at partiet skal stiftes. For det andre skal arbeiderklassen (med de samme uklarheter som gjelder ovenfor) sjøl deltake aktivt i organiseringen av partiet. Uten at disse vilkåra er oppfylt - intet parti.

Hvordan tenkes da at partistiftelsen skal skje? Det er langt fra klart. Men ut fra henvisninga til arbeiderkomiteene og kommentaren i Røde Fane kan man kanskje få dette bildet: arbeiderne danner sjøl lokale, åpne grupper som ikke nødvendigvis er grunnplansenheter i noen ml-organisasjon eller står under noen landsomfattende, demokratisk-sentralistisk ledelse. ML-organisasjonene har ikke ledelsen over slike grupper formelt, men bistår dem bare med erfaring og praktisk hjelp. I det øyeblikk et "krav" fra arbeiderklassen foreligger, innkaller en eller annen instans en kongress, åpen for alle slike grupper, og partiet blir grunnlagt.

Kanskje man vil si at dette bildet er urettferdig - en forvringning. Gjerne det. Vi veit ikke om disse vedtaka virkelig er ment så, eller om medlemmene i MLF har diskutert dem grundig og forstått dem så denne måten. Men saka er at disse vedtaka er så dårlige - i betydninga uklaare - på disse punktene at de lot seg kan forstås sånn. Uten at dette nødvendigvis behøver å ha vært meninga. Men i så fall er det ansvaret til komiteene i ledelsen i MLF å klare opp misforståelsene.

La oss klart si fra at dersom den tolkning vi har lagt fram ovafor skulle være riktig, så hersker det uenighet mellom oss her. Kort om vårt syn:

Vi mener også at massestøtte er en forutsetning for partiets liv. Vi mener også at framskredne fra de uorganiserte massene må rekrutteres i stor målestokk under det partibyggende arbeidet. I vedtaket "FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET" på SUF(m-1)s 6. landsmøte, slås det først fast i vilke tre organisasjoner kildene til partiet fins. Deretter sies det: "Den fjerde kilden for partiet, den kilden som til sist vil bli den største er de revolusjonære og foreløpig uorganiserte massene. Arbeidet for å skape et revolusjonært parti i Norge er et arbeid for å sveise disse kreftene sammen. Vi mener at arbeiderklassen vil skape sitt eget kommunistiske parti i den betydning, at framskredne elementer fra det arbeidende folket oppretter partiet, og at stadig større deler av arbeiderklassen, etter at partiet er oppretta, iløpet av kampen vil støtte partiet, delta i dets arbeid og slik stadig gjøre det til et mer egne redskap.

Men alle historiske erfaringer viser oss at støtte og deltakelse fra betydelige deler av klassen kan partiet bare vinne gradvis, gjennom kampen. Dimitrov sier uttrykkelig at sjøl om agitasjon og propaganda er nødvendig, så kan bare en mindre del av klassen vinnes ved det alene, de store masser overbevises først gjennom også å se partiets praksis.

Ideer om at klassen som helhet (eller betydelige deler av den) skal kreve partiet for det er grunnlagt, eller tilmed aktivt delta i organiseringa av det, vil vi derfor avvise som i strid med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, med all historisk erfaring og sunn fornuft. I praksis mener vi det vil bety at partiet aldri vil bli grunnlagt.

MLFs vedtak neglisjerer også totalt marxist-leninistenes ledende rolle, hvis dere da ikke mener, kamerater, at den er uttrykt når dere sier: "Vi skal tilføre våre ideer og vi skal bistå massene i dens organisatoriske oppbygging av partiet..."!? Spørsmålet om marxist-leninistene som initiativtakere, drivkraft og aktive organisatorer er et grunnleggende spørsmål, og det er et av dem som skiller oss fra ikke-leninistiske partiteoretiskere som f.eks. Rosa Luxemburg.. Vi må minne om formann Maos geniale sammenfatning av forholdet mellom masselinja og en aktiv, ledende m-1 kjerne: "Uansett hvor aktiv den ledende gruppen er, vil hele aktiviteten utarte til et fruktesløst strev av en liten hop personer, dersom det ikke er noe samband mellom den ledende gruppens aktivitet og massenes aktivitet. Men heller ikke kan de brede massenes aktivitet bli vedvarende eller utvikle seg i riktig retning og nå opp på et høyere nivå, hvis det bare er massene som er aktive og det ikke finnes en sterk ledende gruppe, som organiserer massenes aktivitet riktig." (Sitater s. 145, vår utheving) Dette er noe ganske annet enn "tilføring" og "bistand". Dette gjelder massekampen og det gjelder i høy grad for partibygginga.

Spørsmålet om partiets grunnleggelse er et kvalitativt og ikke et kvantitativt spørsmål. Det må være et arbeiderklassens parti fra starten av, i den betydninga at politikk og medlemmasse gjør det til av proletær karakter tvert igjennom, ikke i den betydning at flertallet av proletarene slutter opp. Det må ha bra kontakter med massen i den betydning at dets medlemmer er rota i festa i massene og det evner å drive bra massearbeid, ikke i den betydninga at det har så svær masseoppslutning alt ved starten.

Det betyr: Vi mener vilkåra for partiet er organisatorisk rygggrad i industriarbeiderklassen (eller i storindustrien), Proletarisk program (bygger på forening av Mao Tsetungs tenkning

med en klasseanalyse av Norge) og proletarisk disiplin (organisatorisk enhet og demokratisk sentralisme). Når dette er oppnådd, så kan også det proletariske partiet opprettes formelt. Det er ikke nødvendig (eller riktig!) å vente på noe "krav" eller en "aktiv organisatorisk deltakelse" fra store deler av arbeiderklassen.

La oss peke på at de mest framgangsrike partiene iden kommunistiske verdensbevegelsens historie slett ikke er blitt stifta på grunnlag av noe "krav" eller gjennom "aktiv organisatorisk deltakelse" fra arbeiderklassen. Lenins bolsjeviker sto fram som en egen organisasjon ved partisplittelsen i 1903 og konstituerte seg som parti av en ny type etter en partikonferanse i 1912, uten at flertallet i den russiske arbeiderklassen hadde hørt om hva som skjedde. La oss også minne om at Lenin på den tida polemiserte voldsomt mot å erstatte bolsjevikpartiet (den gangen Russlands sosialdemokrati) med en stor, åpen "arbeiderkongress", og avviste dette som en gjennomført feilaktig ide.

Når kamerat Stalin i SUKP (b)s historie sammenfatter forberedelsene for opprettelsen av partiet, så framhever han i første rekke Lenins programmatisk verk på det ideologiske, organisatoriske, politiske og teoretiske området. Ut fra dette sies det: "En kan med trygghet si at aldri ennå i historien hadde en eneste politisk gruppe vært så grundig forberedt til å konstituere seg som parti som den bolsjevikiske gruppen". Hva kommer det av at SUKP (b)s historie, som formann Mao utpeker som et monster i marxist-leninistisk litteratur, faktisk "glemmer" MLTs avgjørende forutsetning om "et krav fra arbeiderklassen"? (Se SUKP (b)s historie (1938 utgaven), kap. IV, 3 og store red., s. 139)

På initiativ fra formann Mao ble KKP grunnlagt i dypeste hemmelighet i 1921. Medlemsgrunnlaget den gangen var 57 mann, i hovedsak studenter! Likeledes ble Albanias KP (nå APA) og Indokinas KP (nå Vietnams Arbeiderparti) grunnlagt av Enver Hoxha og Ho Chi Minh uten noen form for "samvirking" fra arbeiderklassen av den typen som her er nevnt. Gjorde Lenin, Mao, Enver og Ho feil da de ikke bygde på disse krava? Historien viser noe annet! Ja, tilmed de (forholdsvis mer besjedne) krava vi stiller tilfredstiltes ikke ved starten av alle disse partiene. Det som fantes, var ikke et subjektivt krav, ikke engang så veldig mye krefter, skolering eller erfaring, men først og fremst et brennende, objektivt behov for et redskap som kunne lede kampen. Og et slikt behov fins overalt i verden, idag, når "sosialismen går mot seier i verdensmålestokk, mens imperialismen går sitt endelige nederlag i møte" (Lin Piao) og da formann Mao peker på at om sjøl om hovedtendensen i verden idag er revolusjon, så må vi når som helst være forberedt på krig. Dette behovet fins også i Norge!

ROSA LUXEMBURG OG PARTIET.

At enkelte kamerater i MLF har et i beste fall uklart syn på spørsmålet om partiet, understrekes også av kamerat Eva B. i sin artikkel om Rosa Luxemburg "MOT ILLUSJONER OG FORRADERI" i RF nr 1/71. I denne artikkelen holdes Rosa Luxemburg opp som en marxistisk teoretiker med fortjenester også når det gjelder spørsmålet om partiet.

Riktignok sier kamerat EB at til en viss grad undervurderte Rosa Luxemburg selv betydningen av en fast, organisert ledelse for den revolusjonære kampen, noe som en tid ble ett av strids-spørsmålene mellom henne og Lenin" og peker ganske riktig på at RL i en tid feilbedømte oktoberrevolusjonen (om vi får føye til: Nettopp på spørsmål som dreide seg om partiets ledende rolle, om demokratisk sentralisme og proletarisk disiplin.)

Men samtidig trekker kamerat EB fram og kaller riktige en rekke feilaktige synsmåter hos RL. Kamerat EB sier at disse synsmåtene ble utvikla av RL i kamp mot høyresosialdemokratiet, men det er ikke riktig. De ble utvikla i kamp mot Lenin, særlig etter RSDAPs kongress i 1903, der bolsjevikene oppsto. Da angrep RL leninismen og stilte seg på mensjevikenes side!

Kjernen i denne polemikken er at RL kaller kravet om bolsjevikisk disiplin for "å bygge på den disiplin som er arvet fra en kapitalistisk stat - hvor taktstokken høytflyttes fra borgerskapets hån over til en sosialdemokratisk sentralkomite", hun snakker om "kadaverdisiplin". Hun snakker om at disiplinen må utvikles gradvis, frivillig som en tendens, hun snakker om at "det er ikke vedtektenes ordlyd, men den mening og den ånd som de aktive kjempere legger i dem som er det avgjørende" osv. (Denne polemikken gjengis i kamerat EBs artikkel, s. 46-47)

Dette er tanker RL i hovedsak utvikla i kamp mot Lenins linje på kongressen i 1903, og særlig hans bok: Ett skritt fram, to tilbake! Innholdet i dem er at Rosa Luxemburg stiller kravet om ultrademokratisk frihet i organisasjonen (også for opportunistor som de russiske mensjevikene) opp mot Lenins krav om en demokratisk sentralisme!

Stiller vi RLs tøv om at vedtekter er uvesentlig opp mot Lenins ord, finner vi at Lenin sier følgende: "Poenget er ikke at paragrafer i vedtektene muligvis kan frambringe opportunisme, men at man ved deres hjelp kan utvikle et mer eller mindre skarpt våpen mot opportunisme. Jo grundigere paragrafene kan bli, desto skarpere kan dette våpenet bli." Lenin avviste ideene om "gradvis, frivillig" utvikling av "sentralismen som tendens". På kongressen i 1903 krevde han at mensjevikene skulle underordne seg partiflertallet og sentralismen i partiet straks. Han sier om RL: "leseren som gjør seg den umaken å gjøre en førstehånds studie av kampen i vårt parti vil lett se at både konkret og praktisk er kamerat RLs snakk om "ultrasentralisme", om nødvendigheten av at sentralismen skal komme gradvis og liknende ting, en latterliggjøring av vår kongress, mens dets abstrakthet og teoretiske nivå, (om en her i det hele tatt kan snakke om teori) ikke annet enn en forvrengning av marxismen, forvrengning av den virkelige marxistske dialektikken osv."

Og Lenin peker på at RL jo faktisk også støttet høyrefløyen i RSDAP. Han sier: "Kamerat Luxemburg begår nøyaktig den samme grunnleggende feilen. Hun gjentar nakne ord uten å gjøre seg den

umaken å gripe deres konkrete betydning. Hun fører fram eksempler uten å informere seg om det konkrete resultatet av diskusjonene. Hun legger i min munn banaliteter, generelle prinsipper og begreper, absolutte sannheter, og prøver å forbigå de relative sannhetene, som hører til de fullstendig bestemte fakta som bare jeg opererer med. Og så raser hun mot anerkjente formler og påkaller Marx' dialektikk! Det er den ærede kameratens egen artikkel som ikke består av annet enn fabrikkerte formler og som går mot dialektikkens ABC. Denne ABC-en forteller oss at det ikke fins slike ting som abstrakte sannheter, sannheten er alltid konkret."

Dimitrov peker på at hos de før-leninistiske marxister i Europa (dvs. de virkelige, ærlige, revolusjonære marxistene), fantes det ved århundreskiftet en rekke feilaktige ideer når det gjelder partiets rolle. Det var en alminnelig utbredt tanke at massene sjøl, spontant, ville reise seg til revolusjon og ta statsmakta når den revolusjonære situasjonen forelå. Partiets oppgave var nærmest som en propagandasentral å holde ideen om sosialismen levende i massene. Derfor forsto man også dårlig partiets behov for å rense seg fra opportunister, behovet for fraksjoner i fagforeninger og enhetlig linje på alle områder i den daglige kampen osv.

Rosa Luxemburg hadde disse feilaktige ideene. Hun hyller massenes spontanitet, der Lenin og Mao kategorisk understreker at massenes spontane kamp, uten ledelse, ikke kan oppnå noen ting. Bare gjennom organisasjon kan klassen vinne seier- og jo høyere grad av organisasjon, jo mindre er spontaniteten. Rosa Luxemburg var, for si tid, en stor marxist, men hun ble aldri leninist. Det var først Lenin som retta disse feila og utvikla teorien for partiet.

Dette viste seg også i praksis. Helt på slutten av sitt liv ledet RL stiftelsen av Tysklands Kommunistiske Parti. På stiftelseskongressen fikk partiets grunnorganisasjoner full autonomitet (frihet til å gjøre hva de ville uavhengig av sentralledelsen). Dette (riktignok sammen med endel andre feil som RL prøvde å hindre) var en avgjørende årsak til at mens Oktoberrevolusjonen seira, led den tyske revolusjonen nederlag. Det må RL i rettferdighetens navn ta sin del av skylda for!

Vi har ingenting å lære av RL når det gjelder partiet. Lenin hyllet RL fordi hun i hovedsak sto fast på den revolusjonære marxismen og bekjempet opportunismen, men han kjempet hele sitt liv mot hennes synspunkter på partiet. Men dette skjønner ikke kamerat EE. I stedet trekker hun fram RLs anti-leninistiske linje som riktig og til etterfølgelse!

Kamerat EB sier at RLs feil kom av hennes tiltru til massene og motstand mot de tyske opportunistenes byråkratiske sentralisme. Dette er ikke riktig. RLs kamp mot Lenin her kommer av at hun ikke skjønte behovet for proletarisk disiplin, men isteden hang igjen i småborgerlig individualisme og ultrademokratisme.

Kamerater! Vi sier ikke at kamerat EBs feil her er MLFs feil. Men vi mener kamerat EBs feil viser at disse spørsmåla ikke er ferdigdiskutert i MLF. Vi trur at det kanskje hadde vært bedre prioritering om MLFs sentralkomite hadde tatt avstnsd fra kamerat EBs angrep på leninismen (sjøl om det sikkert ikke var meningen fra kamerat EBs side) isteden for å komme med en uklar kommentar til kamerat Svein J is artikkel.

Spørsmålet om forholdet individ-kollektiv.

Den kommunistiske bevegelsen krever mye av sine tilhengere, og gir lite igjen. Karriere og et behagelig liv er en sjelden belønning - mange års hardt arbeid, svartelisting og annet ubehag, ja tilmed fengsle eller ei kule er vanligere. Slik har det vært, og slik må det være.

Derfor sier kommunistene at den enkelte må underordne individet kollektivets interesser. "Bekjemp selvet, avslør revisjonismen" er kinesernes slagord.

Det er nødvendig å kreve arbeidsplikt av den kommunistiske bevegelsens medlemmer - alle må yte ofre. Dette er også helt riktig slått fast i MLFs statutter, bl.a. at medlemmene har møteplikt, plikt til å delta i studievirksomheten og i organisasjonens øvrige virksomhet.

I innledninga til statuttene går det fram at det var dissens (to syn) under behandlinga av statuttene. Følgende to punkter kom fram: "Medlemmene må vise større omsorg for arbeiderklassens interesser enn for seg selv eller noen annen enkeltperson". og mot dette:

"Medlemmene skal forsvare og kjempe for arbeiderklassens interesser, nasjonalt såvel som internasjonalt. Ethvert medlemsplikter derfor å bestrebe seg på å bli kvitt all borgerlig innflytelse og erkjenne at dets personlige interesser er ett med arbeiderklassens":

Denne motsigelsen ble foreløpig løst med et kompromiss. Vi har ikke hørt noe sia, så vi går ut fra at spørsmålet fortsatt ikke er avklart. Vi vil understreke at vi er helt enig med det første forslaget, og uenig med det andre.

Enkeltkommunisten har ikke som individ identiske interesser med kollektivet: Partiet og klassen. Individet har også interesse av bedre forhold: Høyere lønn, sosialismen osv. Men individet har ikke interesse av å ofre seg. For den som setter seg sjøl først, er det rimelig å la andre dø på barrikadene, mens en sjøl gjemmer seg i: noen sandsekker eller i en kjeller. Så kan en seinere komme fram og høste fruktene - det en har interesse av.

Kommunistene må være villig til å ofre sine egne, sin families osv. interesser for kollektivet. Det er først når du er villig til å kjempe, samtidig som du er klar over at du ikke sjøl får høste fruktene, at du kan bli kommunist. Dette har millioner av revolusjonære vist over hele verden, blant annet i Norge under krigen.

Derfor er det feil å si at "det enkelte medlem skal erkjenne at dets interesser er ett med arbeiderklassen." Det strider mot den riktige marxist-leninistiske tesen om å underordne individets interesser kollektivets interesser. Det riktige er å "vise større omsorg for arbeiderklassens interesser enn for seg sjøl".

Den kommunistiske bevegelsen vil måtte kreve ofre. Den vil måtte kreve at alle deltar i kollektivets felles studier, i salg av propaganda, kjemper på arbeidsplassen sin osv. Derfor er forholdet mellom individ og kollektiv et viktig spørsmål, som må avklares i diskusjonen om partibygginga.

PARTIET OG FRONTENE.

Som dere vil huske, foreslo MLG og SUF (m-1) før trippelmøtet 25/1-71 at vi i fellesskap skulle diskutere den svenske Baude-gruppa. Kameratene som representerte MLF avviste det, ettersom MLF enda ikke hadde klart å ta standpunkt til Baude-gruppa, men ville diskutere spørsmålet først.

Vi har ikke hørt noen seinere offisielle kommentarer fra MLFs ledelse til Baude-gruppa. Nå er forholdet det at Baude-gruppa blant sine allment trotskistiske standpunkter også har en rekke feilaktige synspunkter på partiet. Ettersom MLF ikke offisielt har tatt stilling, veit vi heller ikke hva dere meiner om disse. Vi trur ikke at dere nødvendigvis er enig med Baude-gruppa. Men vi vil gjerne vite åssen dere ser på disse spørsmåla. Derfor stiller vi dem her.

Som dere veit, har Baude-gruppa krevd at frontene direkte skal underordnes deres organisasjon som kaller seg "KFML(r)". Dvs: FNL-gruppene og Kina-foreninga skal erklære at de stiller seg under Baude-gruppas ledelse, FNL-gruppene skal støtte dem i valgoss. (Siden de ikke har fått dette igjennom, har de stifta si egen "vietnambevegelse", "vennskapsforening" osv.)

Etter vår mening strider dette mot alle grunnleggende prinsipper for front. Under våre forhold er fronten et middel til å forene oss med dem som har progressive standpunkter (onsker å støtte FNL el.1.), men som ennå ikke er klare til å stille seg direkte under marxist-leninistenes ledelse. Baudes linje er derfor ei linje for å splitte fronten og å skyve potensielle allierte vekk fra kommunistene.

Som en kuriositet kan nevnes at mens Baude splitter frontene, forsøker han samtidig å opprette front med bl.a. trotskistene (Revolutionært Marxistiskt Förbund, seksjon av den "4. Internasjonale" + Carlbergs "Förbundet Kommunist"), med ei svensk anarkistgruppe og med "rebeller" fra 1968. Et møte mellom disse grupper og Baude fant sted i Stockholm 18/4. Her uttalte Baude bl.a. at motsigelsen til trotskistene var ikke-antagonistisk og at Baude var villig til fortsatt samarbeid og diskusjoner!

Vi vil gjerne ha deres kommentarer til Baudes linje for forholdet mellom parti og front.

FORHOLDET MELLOM ARBEIDERE OG INTELLEKTUELLE I PARTIET.

Et annet sentralt punkt hos Baude er at han setter arbeidere og intellektuelle opp mot hverandre i partiet. Han angriper ledelsen i KFML fordi fortjenstfulle kamerater som kamerat Gunnar Bylin og kamerat Bo Gustafsson er intellektuelle, snakker om "den intellektuelle Hydran i KFML-ledningen" og frir til arbeidernes fordommer mot de intellektuelle.

Ida kommer de intellektuelle og særskilt studentene arbeiderklassen stadig nærmere. Dette frykter borgerskapet, som kommer med forskjellige splittelsesframstøt.

I Norge har Kalheim stått sentralt i denne hetsen. Før 1970 hadde han og hans furubotniker mange med seg, når de sa at ml-bevegelsen og særlig SUF (m-1) bare var ei handfull studenter

fra overklassen, som ville få et framtidig liv i luksus og ikke hadde greie på arbeidsfolks kår. Etter at streikebevegelsen i 1970 er det mest hardhuda sosialdemokrater som kommer med sånt - andre vil nødig dumme seg ut med det.

En annen måte å splitte på, er å kjøre opp "ideologer" som Marcuse og andre, som snakker om at arbeiderkalssen er "borgerliggjort" - ikke lenger revolusjonær. Bare studentene er revolusjonære. Legg merke til klasseinnholdet i dette er nøyaktig det samme: Hiss opp arbeidere og studenter mot hverandre - splitt og hersk!

Vårt svar på dette er klart. For det første er det bare vrøvl at den norske m-l-bevegelsen består mest av intellektuelle. Bare 3 av nær 100 lokalavdelinger er på universitetene. I ungdomsforbundet SUF(m-l) utgjør intellektuelle under 1/4. En undersøkelse av Oslo-Akershus SUF(m-l) våren 1970 viste at i gjennomsnitt var 40% skoleelever (Ungdomsskole, gymnas, yrkesskole), ca. 33% i fast arbeid, bare 20% studenter, og de øvrige forskjellig (hjemmeverende husmødre o.l.). Av skoleelevene var det store flertallet fra arbeiderhjem på østkanten, og flertallet av dem ville seinere bli lønnsarbeidere - med andre ord: Unge arbeidere på skolebenken.. Av dem i fast arbeid var 2/3, eller over 20% av totalen i industrien. (Det kan ogs nevnes at i studentlaget, så utgjorde de fra arbeider- og småbrukerhjem (etter bruddet i 1969) ca. 90%, mens denne gruppa i studentmassen totalt utgjorde mellom 10 og 20%!) Utviklinga siden har såvidt vi veit styrka innslaget av lønnsarbeidere. Kalheim-påstander om "bare studenter fra overkalssen" er altså tovt.

Når det gjelder ledelsen, så kunne vi lett vint avvise det med å si at det store flertallet i både MLGs og SUF(m-l)s ledelse har nære forbindelser med eller kommer fra industriarbeiderklassen. Flertallet i MLGs og SUF(m-l)s AU jobber fulldag. Men dette er forsåvidt mindre vesentlig. For kommunister er hovedsaka nemlig ikke om ledelsen består av intellektuelle eller arbeidere, men om den har et proletært eller borgerlig klassestandpunkt. La oss minne om at både Marx, Engels, Lenin, Stalin, MaoTsetung, Enver Hoxha og HoChi Minh hadde universitetsstudier bak seg. Det gjorde dem ikke mindfe egne til å lede arbeiderkalssen enn kommunearbeider Einar Gerhardsen eller snekkeren Peder Furubotn! Baudes angrep på KFMLs ledelse, bare på grunnlag av at mange dyktige kamerater der er intellektuelle, blir der for det reine vrøvl.

I forholdet til de intellektuelle har vi alltid prinsippfast avvist alt som kan splitte arbeidere og intellektuelle. Mot tilhengere av Marcuse osv. har vi i ei årrekke hevda at studentene må stille seg under arbeiderklassens ledelse. Vi har også avvist høyresosialdemokratenes forsøk på å spille på fordommer mot studentene.

Mange arbeidere trur at studentene horer til overklassen - trur de får 60-70 000 kroner i året når de er ferdig osv. Dette var sant for flere generasjoner sia, men det stemmer ikke idag. Sannheten er at de fleste studentene nå får jobber som lærere, enslags finere teknikere osv. - Dvs. at de blir tilhørende lavere lag av småborgerskapet eller de blir proletarer. Da har vi ikke rekna med det store antallet som aldri får noen

- 15 -

eksamen, men går direkte ut i arbeidslivet med ei svar gjeld! Bare et lite mindretall får de feite jobbene. Dette er ei utvikling som ikke står stille, men stadig fortsetter. Høyresosialdemokratiet holder dette bevisst skjult for arbeidsfolk, for å hindre dem i å forene seg med studentene.

Ut fra dette kan studentene nå gjøres til en reserve for og alliert med arbeiderklassen i dens kamp. Studemtene kan ikke lede kampen, men deres store flertall kan vinnes for å delta i den. Studenter bør ikke utgjøre flertallet i partiet. Men de kan verves i stort antall for bevegelsen, og gjøre verdifullt arbeid for den. De kan, fordi de i stor grad kontrollerer si tid som de vil, brukes som "sjokktropper" i mye viktig organisatorisk arbeid m.m. (F.eks.: De n gangen vi sendte skoleelever og studenter inn i storindustrien i Oslo klokka 10 om formiddagen, med lopesedler og bilder som fortalte om politiets angrep på Hørgås-arbeiderne. Var ikke dette i arbeiderklassens interesse?) De kan også bruke sine studier og borgerlige kunnskaper til å foreta utredninger for bevegelsen.

Den norske ml-bevegelsen har en god del støtte hos intellektuelle og studenter. Dette er ikke noe vi behøver å skamme oss over, tvert imot er det en bra ting. Vi har ei riktig linje når det gjelder dette spørsmålet.

Baude derimot, reflekterer høyresosialdemokratiets og Kalheims linje i venstrebevegelsen. Hans linje vil berove arbeiderklassen en viktig støtte.

Vi vil gjerne høre deres syn på Baudes kontra vårt standpunkt når det gjelder de intellektuelle og arbeiderne i partiet.

PARTIETS HOLDNING TIL MELLOMLAGA

Holdninga til mellomлага er et viktig programmatisk og taktisk spørsmål for partiet. Såvidt vi kan se, kan Baudes syn på dette sammenfatte s slik:

- småbondenes og de andre småborgerlige lagas forsvarskamp mot monopolkapitalens angrep er reaksjonært.

- det er feilaktig av partiet å reise krav som grunner i småborgerskapets objektive behov.

-når det gjelder grupper som arbeider i undertrykkelsesapparatet, så er det feilaktig å støtte dem dersom de går til kamp for bedre kår (konkret dreier det seg om støtte til en evt. svensk politistreik).

Vi vil minne om at partiets holdning til småborgerskapet og særlig småbondene var et sentralt punkt i kampen mellom Trotski og Lenin/Stalin i tida både før, under og etter Oktober-revolusjonen. Lenin, Stalin, Dimitrov og Mao Tsetung står konsekvent på at partiet må vinne småborgerskapet for seg og fremme dets krav, mens trotskistene den dag idag gjør dette til et sentralt anklagepunkt mot marxismen-leninismen, som de kaller "stalinismen".

Vårt syn er:

- småborgerskapet, i Norge særlig småbrukere, fiskere, men også småhandlende, små handverkere osv., er objektivt sett proletarietets allierte. Deres forsvarskamp mot monopolkapitalen er progressiv.
- det er riktig å vinne dem for arbeiderklassen ved at nettopp proletarietets parti resolutt fremmer deres objektivt riktige krav.
- det er riktig å gi taktisk støtte til den kampen grupper i undertrykkelsesapparatet fører. Gjennom denne kan vi skape motsetninger mellom dem og statsapparatet og gjøre det vanskeligere å sette dem inn mot folkets kamp. Denne taktikken bruker f.eks. FNL i Vietnam når de støtter quislingstyrkenes krav om bedre forhold. (I Norge kan det konkret dreie seg om lavere militært befall, politimenn o.l. Vi har her både aspektet med å vinne forskjellige slags allierte (kortsiktige, langsiktige, vaklende, faste) og aspektet med å splitte fienden.)
- Baude-gruppas linje er i kjernen trotskistisk, fordi den akkurat som de "gamle" trotskistene vil hindre arbeiderklassen fra å vinne allierte og å splitte fienden. Dette er ei holdning til mellomliga som strider mot Mao Tsetungs tenkning og er i monopolkapitalens interesser.

Vi vil gjerne høre hva dere mener om vårt kontra Baude-gruppas syn.

PARTIET OG SIKKERHETEN

Ifølge vår rapporter fra Kina-turen skal kamerat EB der ha sagt at "massene skapør sin egen sikkerhet". I diskusjoner på andre steder har også enkeltmedlemmer av MLF sagt at MLG og SUF(m-1) legger for mye vekt på sikkerheten.

Vi mener sjølsagt også at sikkerheten må bygges på masselinja. Jo bedre massene forstår oss, kjenner oss og støtter oss, jo fler vil også forsvare og bdskytte oss.. Men SIPO er etteross idag. Derfor mener vi at vi også idag må ta åtgjerder - særlg skjule flest mulig navn for klassefienden, gjerne også forbindelseslinjer, opplysninger om indre liv osv.

Vi ser dette som et spørsmål om vi trur på den "fredelige og parlamentariske veien" eller på arbeiderkalssens væpna revolusjon. Trur vi - som SF og RTLs NKP - på det første, så er sikring sjølsagt unødvendig. Trur vi på det siste, så må vi også vente forfølgelser. Så vidt vi har hørt, var det dette NKP ikke hadde skjant før 1940. Den forholdsvis åpne stilen forte til at svært mange bra kamerater raskt ble tatt og aldri kom tilbake fra Tyskland.

Derfor ser vi også sikkerhetslinja som en del av masselinja. Det er vår plikt, ikke minst overfor våre tillitsfulle sympatisører og tilhengere, bl.a. å holde deres navn skjult for klassefienden. Vår sikkerhetslinje blir også etterhvert vår erfaring meget godt forstått av klassebevisste arbeidere, som sjøl kjenner til f. eks. svartelistinge.

Vi vil gjerne spørre dere kamerater, om dere mener det er vel overveid å kjøre alle artikler i Røde Fane under fullt navn?

-17-

Vi vil også gjerne høre om kamerat EBs standpunkt er riktig og gjengitt, og hvordan kameratene i MLFs ledelse stiller seg til vår linje for sikring av partiet.

ÅPEN DISKUSJON VIL FREMME PARTIBYGGINGA!

Kamerater! La oss igjen si at vi håper dere tar alle våre spørsmål mål opp i beste mening. "Si det du vet, og si det uten forbehold". "Bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel". Åpen og ærlig kameratslig diskusjon, det er det vi trenger for å få klare linjer i partibygginga nå.

Vi er klar over at det er godt mulig at MLF-ledelsen slett ikke støtter mange av de synspunktene vi har kalt feilaktige - f. eks dem Baude-gruppa går innfor. Vel og bra, så kan det avklares i en fart, og vi kan diskutere viktigere spørsmål. Noen saker er kanskje slett ikke diskutert av dere. Fint, så kan en diskusjon komme igang! Uklarheter og misforståelser kan avklares, og vi kan finne fram til det sentrale som vi må diskutere.

Vi mener at MLFs hovedlinje for partibygginga er den samme som vår. Uenigheten kan dreie seg om underordna punkter. Det er ikke vår mening å rette "anklager" mot noen eller å stille noen mot veggen, bare å få istand ei frisk meningsutveksling som raskt kan føre oss nærmere full enhet.

Vi håper at kameratene i MLF-ledelsen vil være like freidig når det gjelder å utspørre oss!

TRE ORGANISASJONER, MEN EN BEVEGELSE.

ENHET-KRITIKK-ENHET.

FRAM MOT DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET!

AG/AU, SUF(m-1)/AU

11
 We will agree a statement from the Secretary of the
 Ministry of Health, of the Department of Health and
 the Ministry of the Interior, for the purpose of
 the investigation of the case.

TIL SPØRSMÅLET OM PARTIETtillegg.BORGERLIGDEMOKRATIET OG PAROLEN "FRI STREIKERETT".

Kamerater i MLF/AU!

I artikkelen TIL SPØRSMÅLET OM PARTIET pekte vi på at dere enda ikke har tatt stilling til Baude-gruppa. Vi stilte derfor spørsmålet om deres holdning til Baude-gruppas politikk på sentrale punkter.

Sen sak vi ønsker å ta opp i tillegg, er spørsmålet om kampen for de borgerlig-demokratiske rettighetene. Som kjent stilte Baude-gruppa seg i sak avvisende til slik kamp, og har angrepet våre kamerater i KFML fordi de stiller kravet om fri streikerett. Da har bl.a. sagt: KFML har "med sin paroll "strejkrett" llerat seg med VPK och SAP (dvs. revisjonistene og høyresosialdemokratene) i dess strevan att forsoka neutralisera arbetarklassens utenomparlamentariska kamp och förvandla den till en parlamentarisk kamp. En kamp som följer monopol-papitalets spelregler" (Baudisten Peter Dencik, se kommentarbilag til "KLASSKAMPEN 2 2 utgitt av MF). Dette synet er gjentatt seinere, bl.a. i gruppas avis "PROLETAREN" i samband med lovforbudet av SACO-streiker. Baude-gruppas syn er altså klart: kampen for fri streikerett er opportunistisk og tjener klassefienden, monopolkapitalen!

I samband med de sentrale diskusjonene om plattformen 1. mai, ble det etter vår oppfatning reist tvil om parolen "Fri streikerett" fra kamerater i MLF/AU.

(Redaksjonen beklager dette forvirrende "hullet" i artikkelen, som skyldes endring i manus etter at stensilen var ferdigskrevet.)

Vi er uenige i dette synet. I følge marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tekning er kampen for demokratiet - også de rettigheter, stadfestet av lover osv., som folket tilkjemper seg under borgerligdemokratiet - en viktig del av arbeiderklassens og folkets kamp. Vi mener ikke at vi kan ignorere disse spørsmål og f.eks. stille oss likegyldige til om arbeiderklassen har streikerett osv.:

"Vi er ikke anarkister, og det er ikke på noen måte likegyldig for oss hva slags styre det er i et gitt land: Det borgerlige diktaturet i form av det borgerlige demokratiet, selv om de demokratiske rettighetene og frihetene er sterkt beskåret, eller det borgerlige diktaturet i den åpne fascistiske formen. ..Vi kommer til å forsvare hver tomme av de demokratiske vinningene arbeiderklassen har tilkjempet seg gjennom mange års hard kamp, og vi kommer til å kjempe energisk for å utvide dem." (Dimitrov)

Vi mener Dimitrovs og ikke Baude-gruppas linje er riktig, og nå danne utgangspunktet for partiets syn på de tilkjempede borgerlig-demokratiske rettighetene. Vi ser denne kamoen som et svært viktig programmatisk spørsmål for partiet, både taktisk og strategisk.

Taktisk: Under kapitalismen er det partiets oppgave å lede proletariatet og folket i stadig større kampen mot monopolkapitalen. Da er det også av avgjørende betydning å kjempe mot alt som innskrenker folkets mulighet til å kjempe: innskrenkninger i møte- og demonstrasjons-friheten, svartlisting av kommunister, stadig mindre streikefrihet osv. Dette er viktig nettopp fordi klassefienden forsøker å

nete oppsving i klassekampen med slike fascistiske inngrep. Som Dimitrov peker på er en slik gradvis fascisering, gjennomført trinnvis med ett reaksjonært tiltak av gangen, og forutsetning og forberedelse for at monopolkattalen om nødvendig innfører åpent fascistisk terrordiktatur. Slike tiltak gjennomføres nå i stadig flere europeiske land.

Og hvordan er situasjonen i Norge og Norden nå? Jo, vi ser nettopp at oppsvinget blir forsøkt møtt med slike inngrep, bl.a. mot streikeretten. I Danmark er arbeidsretten fortsatt effektiv, den er blitt brukt til å pålegge streikeledere økonomisk knusende kjennebøter. I Sverige er SACO-streiken nylig (våren 1971) blitt forbudt! I Norge var svaret på oppsvinget i 1970 bl.a. lønnsstopploven. Vi veit også at den har hatt en viss virkning; noen steder har den hindret streiker i å bryte ut. Vi kan altså ikke skjønne at det er riktig at kampen for fri streikerett blir mindre viktig på grunn av oppsvinget. Tvert imot mener vi en konkret analyse av situasjonen i Norge og Norden viser at kampen nettopp vil bli avsporet av staten, dersom vi ikke kjemper for streikevåpnet. I tillegg mener vi kampen er et nødvendig ledd i kampen for å holde tilbake en fantidig fascistisk utvikling i Norge.

Strategisk: Kampen for virkelig demokrati er også en viktig del av kampen for sosialismen. Sosialismen er ikke bare proletariats diktatur over klassefienden, men også et virkelig demokrati for folket, et grunnleggende og dyptgående demokratisk samfunn for det store flertallet av folket. Også på grunn av dette representerer sosialismen et brudd med alle tidligere samfunns- og statsformer. Lenin sier:

"Det ville være en grunnleggende feil å tro at kampen for demokratiet er i stand til å lede proletariatet bort fra den sosialistiske revolusjon eller skjule den, stille den i skyggen e.l. Tvert imot, ... proletariatet (kan ikke) forberede seg på seier over borgerskapet, uten å føre en allsideig konsekvent og revolusjonær kamp for demokratiet."

Å tru at vi blir "legatister" om vi kjemper for mest mulig konsekvent demokrati på alle områder, og dermed avsporer arbeiderklassen fra den "riktige" linja å "bare" kjempe for sosialistisk revolusjon, er altså en misforståelse som ikke har noe med leninisme å gjøre. Sakene forholder seg jo "tvert imot" som Lenin sier. Nettopp fordi kommunistene vil sosialistisk revolusjon er de også i dag de mest konsekvente forkjempere for virkelig demokrati på alle områder.

Vår konklusjon blir altså: den som tror at kampen for demokratiet - bl.a. for streikeretten - står i strid med kommunismen, den gjør en stor feil. For det første blir konsekvensen at kommunistene ikke kan lede arbeiderklassens kamp idaf, da situasjonen virkelig krever forsvar av de demokratiske rettighetene. Videre blir konsekvensen at kommunistene blir blinde for den fascistiske faren og ikke kan ta opp kampen mot fascismen. (noe historien har vist er en uhyre farlig feil.) Tilsist blir konsekvensen også at man skusler bort en viktig del av kampen for den sosialistiske revolusjonen (tenk f.eks. på hvordan nettopp kampen mot fascismen fort under parolene om nasjonal sjølstendighet og demokrati, i mange land nettopp har blitt det beste grunnlaget for opprettelsen av proletariats diktatur og sosialismen).

Vi skulle gjerne ha deres kommentarer til det vi skriver her. Vi er også interessert i en kommentar til Baudes syn på disse spørsmålene, og vil gjerne vite om de synspunktene kamerater i MLF la fram i vår, virkelig er representative for MLF/AU.

MER OM KADERVURDERINGER.

Vi har inntrykk av at det vi skrev om kadervurderinger er noe av det interessen har konsentrert seg mest om blant kamerater i MLF. Vi har også inntrykk at vårt syn på dette er delvis misforstått, og at dette har ført til at noen kamerater er skeptiske. Derfor noen kommentarer til oppklaring.

Vi har foreslått at en felles kadervurdering legges til grunn for opptak i en enhetlig kommunistisk organisasjon. Bl.a. mener vi at helt passive folk ikke bør tas opp. Det er også mange unge kamerater

i SUF (n-1) som heller bør fortsette sitt arbeid i ungdomsforbundet.

Vi har hørt kommentarer av typen: I organisasjonene har vi svært forskjellig bakgrunn, alder, arbeidsstil osv. Derfor kan en slik kadervurdering vanskelig foretas felles.anskene skal bl.a. dreie seg om at:

1. MLG og SUF (n-1) er organisasjoner av intellektuelle. Vi vil peke på at denne ideen er en misforståelse. I MLG er idag 60 % lønnsarbeidere, 40% av alle hører ned til de mest proletære skiktene av industriarbeidere, arbeidere på sykehus, det laveste laget av funksjonærer osv. Over halvparten av medlemmene er fagorganisert. I SUF (n-1) viser den nyeste undersøkelsen av Oslo-lag at over 40% av medlemmene er lønnsarbeidere, over 20% av alle i industrien osv. Av de ca 40% skoleelever er det overveldende flertallet barn av arbeiderfamilier på Østkanten, som går på yrkesskole, ungdomsskole, gymnas osv., og som i de fleste tilfellene ikke kan studere videre, men får proletære jobber. Denne gruppa kan vel knapt kalles intellektuelle - det er riktigere å si at de er arbeiderungdom, som i noen få år sitter på skolebenken. Vi vil også peke på at det proletære innslaget i MLG og SUF (n-1) stadig øker.

Vi har ingenting imot revolusjonære intellektuelle, og vi vil gjerne ha flere av dem. Vi trur også det er feilaktig å konstruere opp skiller mellom intellektuelle kamerater og andre kamerater. Kamerater i MLG er skeptiske til felles kadervurderinger fordi de trur "de intellektuelle som er i flertall i MLG og SUF (n-1) vil behandle meg dårlig". De tar feil - både fordi de intellektuelle slutt ikke er dårlige kamerater, og fordi det intellektuelle flertallet i MLG og SUF (n-1) ikke finnes!

2. De jobber så hardt i MLG og SUF (n-1) Jeg er gammel, har familie og kan ikke følge med ungdommen, vi er heller ikke vant til sånt tempo hos oss. Under felles kadervurderinger vil de sikkert stille krav som jeg ikke kan oppfylle.

Til dette vil vi si: Det er riktig at de fleste av våre medlemmer er unge og jobber hardt, og det er vi glade for. I MLG har vi også enkelte eldre kamerater, som vi setter stor pris på. Samtidig får vi i MLG stadig flere familiefolk, de utgjør et kraftig innslag overalt. Vi drøfter nå åssen vi skal legge en arbeidsstilen slik at vi både kan få gjort det nødvendige og få gitt arbeidsfolk med familie skikkelige arbeidsvilkår: bl.a. ved å gjøre ting som skjere ned på notenes antall og lengde, sørge for at de slutter tidlig, gi kameratene med familie oppgaver som er spesielt egne for dem osv. Når det gjelder eldre kamerater, så vil vi understreke at vi går ut fra prinsippet om arbeid etter evne. Ingen kan vente at en uforsørgd eldre kamerat kan jobbe like mye som en ung, sterk jernarbeider i 20-åra. Men den eldre kameraten er like verdifull for det - bl.a. kan de erfaringer som eldre kamerater kommer med være mer verd enn enkelte andres nye hardere arbeid. Vi er sikre på at alle problemer eldre kamerater har vil bli løst slik at de ikke vil føle seg presset, samtidig som alt det verdifulle de har å tilføre bevegelsen fullt ut vil bli nyttet.

Kamerater! Vi tror altså ikke at noen behøver å være skeptiske til kadervurderinger sammen med "de andre" på grunn av de misforståelsene som vi her har avvist. Om man likevel mener å ha andre viktige grunner mot felles kadervurderinger, så er det en annen sak, som bør diskuteres uten at disse misforståelsene blir blandet inn.

TRE ORGANISASJONER - EN BEVEGELSE !

AU i MLG

AU i SUF (n-1)

ARBEIDERKLASSEN OG GJENREISINGA AV DENS KOMMUNISTISKE PARTIS ORGANISATORISKE LEDELSE.

Klassekampens allmenne erfaringer og en oppsummering av den siste tids oppsving av arbeidernes kampaktivitet her i Norge har fullt ut klargjort behovet for et bestemt organisert sambånd og ledelse av kampen utover de faglige interesseorganisasjoners område.

Behovet for et kommunistisk parti springer etterhvert ut fra arbeidernes egne erfaringer. MLF i NKP ser det som sin oppgave å utvikle forståelsen for dette hos den jevne arbeider. Derfor er det nødvendig å utvikle våre evner til å tilføre massene marxismen-leninismen, Mao-Tse-tungs tenknings teorier for utvikling av kampaktiviteten og framholde forståelsen for sosialismen og kommunismen som konkret målsetting for folkets bestrebelser.

En av de grunnleggende oppgaver i arbeidet med å virkeliggjøre det kommunistiske parti er å virke for denne målsetting hos de brede masser av arbeidere, fordi det er arbeiderklassen sjøl som skaper sitt kommunistiske parti som klassens høyeste organisasjonsform, - og det er klassen som må overvåke sitt parti og det er klassen som vil verne om det som sitt eget.

Som marxist-leninister er det vår oppgave å bidra til å utvikle massene til å evne dette organisatoriske arbeidet. Her er det viktig å knytte dette direkte til arbeidernes kamperfaringer.

Ved årets streikekamper f.eks. var det marxist-leninistenes oppgave å forsyne massene med oppsummerte kamperfaringer som påviste nødvendigheten av spesielle organisasjonsmønstre for kampen. Streikekomiteene var riktige tiltak - og her utviklet arbeiderne sine evner til konspirativt arbeid, - til illegale aksjoner kombinert med åpen legal konfrontasjon, og deres virksomhet i lønnskampene blei knyttet til politisk forståelse for taktikk og strategi. Evnene til organisert disiplin og til å skape demokratisk sentralisme utvikles og man vinner innsikt i å avsløre kapitalismens og borgerskapets egentlige karakter.

Ikke minst er konfrontasjoner mellom arbeiderklassens interesser og revisjonismen og sosialdemokratiets muldvarparbeide i arbeidernes oppbygging av klassekamporganer viktige erfaringer.

Borgerstatens styrke og svakheter avdekkes gjennom kampen og grunnlaget for mer omfattende strategi og bedre taktikk legges. Bevisstheten om høyere og mer slagkraftige organisasjonsformer utvikles.

Under utviklinga av den organiserte kamp utvikler også arbeiderklassen kadrene, - og disse kadrene vil klassen sjøl avgi i sin tid som sitt bidrag også til det kommunistiske parti.

Derfor er det marxist-leninistenes oppgave i dag å være ledende i å påvirke denne utviklingen ved å tilføre de sammenfattede teoriene for klassens kamp - marxismen-leninismen Mao-Tse-tungs tenkning.

Vi avviser tanken om at vi - dagens marxist-leninister - skal etablere vårt lederskap over hodet på massen, - vi skal tilføre våre ideer og vi skal bistå massene i dens organisatoriske oppbygging av partiet både med kadrer og med politisk-organisatoriske erfaringer. På samme vis vil marxist-leninistene medvirke til dannelse av arbeiderkomiteer som grunnlaget i den nasjonale kamp mot imperialistisk undertrykking slik at klassen vinner hegemoni i det nasjonale politiske spørsmål ut fra sitt klassegrunnlag og under omsyn av den proletariske internasjonalismen. Videre må marxist-leninistene utvikle forbindelsene til de halvproletære grupper i folket som småbønder, fiskere og de deler av småborgerskapet som i dag trues med undertrykkelse eller utradering av monopolkapitalens framstøt, slik at disse blir forbundsfeller for arbeiderklassen i dens ledelse av folkets kamp mot monopolkapitalen og imperialistenes framstøt.

MLF i NKP ser det som sin oppgave å bistå arbeiderklassen i dens organisatoriske oppgaver i klassekampen slik at grunnen legges for et arbeiderklassens kommunistiske parti i Norge. I denne oppgave vil vi styrke samarbeidet med andre marxist-leninistiske organisasjoner som SUF-ml og MLG for å realisere dette mål.

Vedtak fra landskonferanse i MLF i oktober 1970

KOMMENTAR TIL ART. ARBEIDERKLASSEN OG GJENREISINGA AV DENS KOMMUNISTISKE PARTIS ORGANISATORISKE LEDELSE.

Dokumentet "Arbeiderklassen og gjenreisinga av det kommunistiske partis organisatoriske ledelse" har vært gjenstand for berøttiget kritikk fra de andre ml-organisasjonene, men det har også vært gjenstand for alvorlige misforståelser. Vi finner det derfor riktig å legge fram følgende kommentar som ble gitt til forslaget i beretningen fra MLFs SK og AU på MLFs siste landsmøte:

"MLFs Sk har videre diskutert spørsmålet om bygginga av det kommunistiske parti med kameratene fra SUF (m-l) og MLGs SKer. Vi har fått kritikk for vårt vedtak "Arbeiderklassen og gjenreisinga av det kommunistiske partis organisatoriske ledelse" fra disse AUer. Vi har mottatt et 16 siders dokument som uttrykk for deres meninger om dette spørsmål. Dokumentet tar dessuten opp en rekke forslag til prinsippavklaring i forbindelse med partibygginga slik disse organisasjoner ser på det. (Vi går ut fra at dokumentet gjenspeiler SUF (m-l) og MLGs ledelses syn) - (Dokumentet er tilgjengelig for representantene på landsmøtet etter de regler landsmøtet fastsetter.)

MLFs SK vurderer vårt vedtak på siste landskonferanse som er uttrykk for den organisatoriske oppgaven ved partibygginga og derfor ufullstendig (Kritikken fra SUF (m-l) og MLG er derfor delvis på sin plass - også påstanden om at det er ufullstendig fordi det, som overskriften antyder, bare dreier seg om ei side ved partibygginga).

Men når det gjelder hovedprinsippene for nettopp den organisatoriske sida ved oppbygginga - arbeiderklassens aktive medvirkning - så står vi på den. MLFs SK har - på vegne av organisasjonen - tatt sjølkritikk for at vi (ut fra at det er helt nødvendig å føre spørsmålet om grunnarbeidet i klassen ut) ikke har satt resolusjonen inn i sin riktige politiske sammenheng, og derfor har ført til et språk som kunne misforstås når det gjelder isolerte teser.

MLFs SK legger derfor fram et forslag om strategien i partibygginga som i hovedsak markerer vårt syn - politisk og organisatorisk - samtidig som det skulle klargjøre vår hovedoppgave framover, og plattformen for samarbeidet med de to andre ML-organisasjonene."

(Forslaget det refereres til om strategien i partibygginga er gjengitt i Fellesbulletin nr.2 s.)

AU MLF

SAMARBEID MED ANDRE ML-ORGANISASJONER.

Samarbeid mellom ml-organisasjoner bygger på enhetlige studier og praktisk arbeid i klassekamp, for å avdekke motsigelser i, og særtrekk ved de forskjellige organisasjoner. skape grunnlaget for en enhetlig og korrekt linje i massearbeidet, slik at arbeidet resulterer i et krav fra arbeiderklassen om opprettelse av den revolusjonære kommunistiske part.

Fra MLF-bulletinen.

UTTALELSER OM PRINSIPPER I DANNELSEN AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE.

Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et kommunistisk parti.

"Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å kaste imperialismen og dens lakeier." (Sitatene s.1)

Det kommunistiske parti er nødvendig for å organisere arbeiderklassen og lede folket i klassekampen. Idag står dagskrava og den økonomiske kampen i brennpunktet, imorgen vil det lede den væpna sosialistiske revolusjon og proletariats diktatur.

Idag er klassekampen i oppsving, men den norske arbeiderklassen og folket har ikke noe kommunistisk parti. MLF ser det som sin hovedoppgave sammen med de andre marxist-leninistiske organisasjonene, SUF (m-l) og MLG å arbeide for opprettelsen av et kommunistisk arbeiderparti på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Situasjonen krever en enhetlig marxist-leninistisk organisasjon.

Det kommunistiske arbeiderparti kan imidlertid ikke dannes "over natta", det må et omfattende forarbeid til. Møtsigelsen mellom det bevegelsen er idag og partiet må løses av en enhetlig marxist-leninistisk organisasjon på grunnlag av de eksisterende ml-organisasjoner. Situasjonen i ml-bevegelsen og i klassekampen gjør det nødvendig og mulig raskt å skape en slik organisasjon.

Utviklinga hittil har vist at både det partibyggende arbeidet og klassekampens interesser best ivaretas av ett og ikke tre sentra. Den enhetlige ml-organisasjonen må ta ledelsen i partibygginga. Etterhvert som den blir sterkere må den også ta på seg flere og flere av partiets oppgaver når det gjelder å stille seg i spissen for og lede massenes kamp.

Problemene ved dannelsen av en enhetlig organisasjon må løses av alle medlemmene i bevegelsen gjennom felles diskusjon.

Betydningen av samarbeid i hele ml-bevegelsen.

Det viktigste grunnlaget for den enhetlige ml-organisasjonen er det samarbeidet som idag foregår mellom ml-organisasjonene. Det samarbeidet som idag foregår i ml-bevegelsen peker framover mot en enhetlig organisasjon. Derfor vil MLF arbeide for å styrke dette samarbeidet, særlig på følgende områder:

felles studier, felles aksjoner, organisatorisk samarbeid på alle plan og felles diskusjoner.

Konkrete samarbeidstiltak om felles industriceller er feeks et viktig tiltak og kan opprettes på kort sikt.

Stor og kameratslig diskusjon løser motsigelsene.

Det finnes nå motsigelser i ml-bevegelsen. MLF mener at disse motsigelsene må løses gjennom en stor og kameratslig kollektiv diskusjon der alle sakene legges fram for medlemmene. Diskusjonen har fått et godt utgangspunkt gjennom utgivelsen av Fellesbulletinen. For å føre diskusjonen videre påligger det alle de tre organisasjonene et ansvar for å få til regelmessig utgivelse av bulletinen. MLF vil oppfordre alle sine medlemmer å sende inn innlegg for å bidra til diskusjonen, og organisere fellesmøter slik at diskusjonen går på "kryss og tvers" mellom organisasjonene.

At det finnes motsigelser er ikke en dårlig ting: "Uten motsigelser dør partiet" (Mao Tsetung). Diskusjonen vil kunne løse mange spørsmål som vi bare uklart kan svare på nå. En forutsetning for dette er at kampen føres ideologisk og politisk og ikke ette organisatoriske skillelinjer. MLF ser det som sin oppgave, fremme en slik aktiv ideologisk kamp. En slik kamp vil ikke føre til splittelse mellom organisasjonene, men til styrket enhet og økt politisk forståelse. Derfor peker diskusjonen og den politiske kampen framover mot det kommunistiske arbeiderpartiet.

Politiske retningslinjer for kampen mot EEC og dyrtid.

1. EEC representerer et imperialistisk angrep på det norske folkets politiske og økonomiske interesser. For å nå sitt mål - maksimal utbytting av den norske arbeiderklassen - må imperialistene i EEC med de vest-tyske monopoler i spissen, bryte i stykker Norges nasjonale suverenitet. Det norske storborgerskap opptrer som imperialismens agenter og samarbeidspartnere i Norge.

Ved å velte stadig større byrder over på folket, gjennom beskatning og dyrtid, forbereder den norske storkapital seg på medlemskap i EEC.

Kampen mot EEC må derfor rette seg mot de økonomiske markedsforberedelser og forsvare det norske folkets rett til å rå i sitt eget land.

Samtidig må det føres kamp mot den borgerlige nasjonalisme, som vi bl.a. ser i Folkebevegelsens ledelse og som har til hensikt å forsone folket med dagens utbyttersanfunn.

2. I kampen om EEC-medlemskap går hovedmotsetningen mellom monopolkapitalen og deler av det øvrige storborgerskap på den ene siden - og arbeiderklassen, småborgerskapet og deler av borgerskapets lavere lag på den annen.

Kampen mot EEC kan bare vinnes om hele folket, med arbeiderklassen i spissen, mobiliseres til en slagkraftig og kompromissløs kamp, på tvers av alle parlamentaristiske illusjoner.

Arbeiderklassen kan bare spille ledende rolle i denne kampen gjennom solidarisk støtte til de småborgerlige lags rettferdige kamp mot storkapitalen og imperialismen. Gjennom et fast kamfellelskap med arbeiderklassen og under dens ledelse, vil småborgerskapet gradvis kunne kvitte seg med illusjoner og reaksjonære forestillinger. En politikk som tar sikte på å isolere arbeiderklassen fra småborgerskapet vil innebære en avgjørende svekkelse av klassekampen både på kort og lang sikt.

3. Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid representerer den riktige og nødvendige anti-kapitalistiske kamplinje i EEC-motstanden. Det er kommunistenes sentrale oppgave å bygge ut Arbeiderkomiteen og styrke den politisk og organisatorisk over hele landet. Det må legges stor vekt på å utvikle sterke komiteer lokalt på arbeidsplassene og i bostedsdistriktene. Den revolusjonære ungdom i skolene og andre opplæringsinstitusjoner må trekkes med i kampen.

4. Det er nødvendig å utvikle en allsidig taktikk overfor Folkebevegelsen, med sikte på å styrke kampen mot ledelsen og trekke medlemmene over på Arbeiderkomiteens linje og til dens organisasjon. Denne riktige linje ble klart markert ved Arbeiderkomiteens handlemåte i forbindelse med Folkebevegelsens aksjonsuke og ved demonstrasjonen den 7. juni 1971.

Flere steder har marxist-leninister, gjennom også å delta i Folkebevegelsen, oppnådd store resultater i kampen mot ledelsen i Folkebevegelsen og utviklet medlemmenes politiske bevissthet.

Spørsmålet om medlemskap i Folkebevegelsen er et taktisk spørsmål: Det må vurderes lokalt og i spesielle tilfeller hvorvidt et medlemskap i Folkebevegelsen er formålstjenlig.

Derhvor marxist-leninister går inn i Folkebevegelsen, må det aldri gjøres til fortrenghet for Arbeiderkomiteens oppbygging, men tvert imot ta sikte på å styrke denne ved å rekruttere medlemmer til Arbeiderkomiteen.

5. Kampen mot EEC er en del av kampen for den sosialistiske revolusjonen. Det er mulig for folket å stoppe EEC-angrepet, men bare sosialismen kan skape virkelig politisk og økonomisk frihet for folket.

Det er derfor av avgjørende betydning at kommunistene kaster sine krefter inn i kampen mot EEC, utvikler en massebevegelse som kan legge grunnlaget for en varig enhetsfront mot USA-imperialismen og dens kakeier.

Gjennom sin deltakelse i kampen mot EEC styrkes den marxist-leninistiske bevegelsen og arbeidet med bygginga av et nytt parti.

Rapport fra Kina-turen v/en kamerat fra MLF

På første møte i gruppa hjemme hos en kamerat fra SUF(m-1), før avreise, skjedde følgende: en kamerat fra SUF(m-1) var møteleder og spurte hvem som hadde greie på fotografering. Noen rakte opp handa og kameraten fra SUF(m-1) sa at de skulle være fotogruppa. MLFs repr. som ikke var klar over hvordan det skulle organiseres sa at hun gjerne ville ha med fotoapp. av hensyn til Vennskapssambandet. Kameraten fra SUF(m-1) sa at fotogr. ville dekke alle behov, også sambandets og at det var forbudt for andre å ta med fotoapparater. Og han fortsatte: "Når noen vil ha med egne fotoapp. så er det bare fordi de vil ta bilder av seg sjøl foran bruen, statuer o.l. Det er erfaringene fra Albania-turen og dessuten ville ikke kineserne like det heller!?"

MLFs repr. erklærte seg enig i ordningen med fotogr., men satte som betingelse at Vennskapssambandets og MLFs behov for film og lysbilder ble dekket. Hun kritiserte kameraten fra SUF(m-1)s form for argumentasjon og sa at den lå på et så lavt nivå at det burde være utillatelig mellom marxist-leninister. Videre at en mekanisk overføring fra erfaringene på Albania-turen var et uttrykk for skjematenkning. På ledermötet kort tid etter med flere kamerater tok MLFs repr. igjen opp denne kritikken og sa at en argumentasjon med innebygde insinuasjoner burde være fremmed for ML-ere og at en slik argumentasjon var skadelig for kameratskapet. Og videre at den ureflekterte overføring av erfaringer fra en foreteelse til en annen - ga uttrykk for mekanisk tenkning og var en tilsedesettelse av det faktum at enhver foreteelse - ved siden av sine fellestrekk - også har sine spesielle særtrekk. Det kom aldri noen selvkritikk på dette og metoden med utskjelling og grove insinuasjoner holdt seg under hele turen.

Valg av ledelse

På første gruppemöte ble det også valgt ledelse. Det foregikk slik: En kamerat fra SUF(m-1) foreslo kameraten som ledet mötet, møtelederen foreslo en annen kamerat fra SUF(m-1) og kameraten fra MLF. Medlemmenes syn ble ikke utesket og ingen sa noe. Og det er forståelig. Ettersom kameraten fra SUF(m-1) som møteleder la fram sine forslag først, uten å høre om det var noen forslag i gruppa så kom de i den situasjon at hvis de hadde hatt noen ønsker så måtte de ha blitt stilt som motforslag til de forslag kameraten fra SUF(m-1) hadde. En vanskelig stilling ettersom kameraten fra SUF(m-1) ikke bare var foreslått til gruppeleder, men også var medlem av SK. Det er mulig at det ikke fantes andre ønsker, men om det var, så hadde de i alle fall liten sjanse til å komme fram. MLFs repr. sa at hun helst ville slippe å være med i ledelsen, men det ble ikke godtatt. Men da gruppa kom til Peking ble hun ikke innkalt til et eneste ledermöte, noe som ble sterkt kritisert av gruppas medlemmer. Kameraten fra MLF ba om en samtale med de andre i ledelsen, og ba om å bli løst fra vervet som leder når hun så allikevel ikke ble innkalt til mötene. Ledelsen var enig i det og 14 dg. senere ble det stadfestet på gruppemöte (plenum). På MLFs repr. virket dvalget av ledelse som om det var planlagt på forhånd av andre organer, noe som siden ble bekreftet av en kamerat fra SUF(m-1) som sa "Du må være i ledelsen for det har ledelsen i SUF(m-1) bestemt". En uttalelse av kameraten fra SUF(m-1) på plenumsmöte i Chingkai tyder på det samme. "Hvis dere tror at jeg er valgt til leder fordi jeg er flink til å ordne med billetter og slikt, da tar dere feil."

Avvisning av alle andre erfaringer enn sine egne.

Gjentagne ganger kritiserte MLFs repr. det hun karakteriserte som "froskementaltitet". Frosken sitter i sin dype brønn, ser på det lille stykke himmel, og sier til seg selv: "Større erfaringshimmel enn den jeg ser, finnes ikke."

På plenumsmøte i Oslo ble været og klimaet diskutert. Det ble besluttet å rådføre seg med de Suf medl. som hadde vært i Kina før. MLFs repr. som hadde vært i Kina før, noe alle visste, ble ikke spurt. MLF. repr. tok dette som en tilfeldig pussighet, men det viste seg senere at dette er et gjennomgående trekk. I Tientsin hadde vi et møte med arbeidere som skulle fortelle om sine erfaringer under kapitalismen og gruppa skulle fortelle sine. På møtet viste det seg at ledelsen hadde tatt ut en fra SUF(m-L) og en fra MLG til å fortelle om sine erfaringer i klassekampen i Norge. MLFs repr. som har en menneskesalgende erfaring i klassekamp, ble - som vanlig - hverken informert eller spurt om hun ville bidra.

Gavepakkene

Etter Nangshan forventet plutselig RF og også RG fra gavepakkene. Forklaring eller informasjon? Nix!

Spørsmålstillingen

Den er et helt kapittel for seg, det var her den byråkratiske sentralesmen og mangel på tillit til massen virkelig kom til uttrykk. Det ble vedtatt - eller for å bruke et mer moderne uttrykk - det ble banka og sparka i gjennom - at bare ledelsen skulle stille spørsmål, på møter sammen med kineserne. Medlemmene skulle sende sine spørsmål til ledelsen (gruppeliderne) som tok dem opp med ledelsen og den avgjorde hvilke som skulle stilles og hvilke som ikke skulle stilles fordi de var politisk uriktige eller politisk uinteressante.

De felles informasjonsmøter med kineserne ble på denne måten en karikatur av det det egentlig skulle være. Når en gruppe reiser til Folkets Kina så har de en sjelden og enestående anledning til å skaffe seg rede på ting som er uklare for den enkelte, til å utdype sin forståelse av det sosialistiske Kina, noe som igjen vil tjene arbeiderklassens sak her hjemme. Å stille spørsmål er helt vesentlig i denne sammenheng. Men denne metoden som er viktig i forbindelse med den enkelte kamerats utvikling, ble forhindret på grunn av ledelsens latterlige forestilling om at det står over massen og er klokere enn masse. Slik foregikk det: Kameraten fra SUF(m-l) som av ledelsen var uttatt til å stille de utplukkede spørsmål, stilte disse, fikk svar, og så oppsto et tomrom, hvor alle satt og ikke sa noe. Kineserne ventet på flere spørsmål. Det var i midlertid tillatt å stille ikke på forhånd innleverte spørsmål, under møtet. Det skulle foregå slik, etter direktivene vi hadde fått, spørsmålet ble stillet på norsk til en kamerat fra SUF(m-l) som konfererte hviskende med lederen. Oftest ble resultatet at lederen opplyste at spørsmålet ikke kunne stilles fordi det enten var "politisk uinteressant" eller som det også ofte hendte "det behøver vi ikke å stille, for det vet vi og vi kan fortelle deg etterpå". Og kineserne som satt interessert og ventet på å få høre spørsmålet, fikk den lakoniske melding: No more question.

Etter hvert begynte kineserne å reagere, de forsto naturligvis hele greia, de begynte å stille spørsmål direkte til medlemmene, oppfordret dem til å spørre, det gjør ikke noe om det er dumme spørsmål, bare kom med dem. Men militærdisiplinen hadde gjort sin virkning, og mumieholdningen ble opprettholdt.

Et eks. på spørsmål som aldri kom fram.

Min gruppe sendte følgende spørsmål til ledelsen: Hva bruker kineserne industriavfall til? Hvilke nye produkter lages av for eks. kvikksølv? Det var ikke enighet i min gruppe om spørsmålet, noen kamerater mente at kineserne kunne tro vi var "økonomister" hvis vi stilte et slikt spørsmål. Og det var kanskje årsaken til at spørsmålet ikke kom fram. på etterfølgende møte med kineserne om industrispørsmål ble det i hvert fall ikke stilt.

Flere lag av hemmeligheter

I Peking hadde vi et møte med 5 manns delegasjonen. Ved avslutningen sier en kamerat fra delegasjonen til lederen for gruppa "og så må du huske på at det fins flere lag av hemmeligheter. Disse mystiske 'flere lag av hemmeligheter' ga seg av og til de mestkeligste utslag. IoChingkai satt vi en kveld inne på mitt rom endel av oss. Vi pratet hyggelig og hadde det morsomt og det hersket en god og kameratslig stemning, som det forøvrig alltid gjorde i "massene" i delegasjonen. Ledelsen har møte sammen med gruppelederne. Så

kommer gruppelederne inn og gir beskjed om gruppemøte neste dag og det som skal behandles er "overkameratslig opptreden med kineserne". Alle blir paffe og spør i munnen på hverandre: "Hva er det?" Men gruppelederne glipper hemmelighetsfullt med øynene og sier: "Det får dere vite i morgen". Og gikk. Tilbake satt den desorienterte masse og hadde i allefall fått uttrykkelig bevist at masse, det er bare "masse" men ledelse det er V.I.P. med store bokstaver. Borte var den hyggelige stemningen og spekulasjonen fløy vildt: Hva for galt har vi gjort nå?

Kan det være at vi sang sammen med kineserne den kvelden etter at ledelsen hadde lagt seg? Kan det være at vi sang den sangen om demokratisk sentralisme? Slik undret man seg. På et øyeblikk hadde stemningen forandret seg til en situasjon som ligner den som Jensen beskriver i Epp, Orville i 1984 og Samusjkin i VI, hvor det lille alminnelige menneske et øyeblikk glemmer det store altovervåkende øye og oppfører seg, ja, som et alminnelig menneske.

Og neste dag på gruppemøte var alle mer eller mindre spente, nå skulle man endelig få vite hva det skjulte seg under det mystiske "overkameratslig opptreden med kineserne".

Men der tok man feil. Ikke et ord om dette. Droppet. Hvorfor? Se det er det ingen utenom de innviede som vet. For massen er dette skjult under de "flere lag av hemmeligheter".

På møtet ble i stedet behandlet samtalene ved bordene under middager med kineserne. Foranledningen til dette emne var at ledelsen nå hadde oppdaget at vertskapet ikke stilte tilfeldige spørsmål. I forbindelse med dette tok MLFs repr. opp kritikk av samtalene ved sitt bord, hvor hovedsakelig lederen hadde ordet og nevnte et eks. fra Shaosjan hvor PLA mannen hadde rettet et direkte spørsmål til en kamerat fra MLG om når hans organisasjon ble dannet. Kameraten begynte å svare men ble straks avbrutt av lederen som overtok hele forklaringen. MLFs repr. mente at dette var kritikkverdig og at når spørsmålet ble stilt direkte til kameraten fra MLG så var det ingen tilfeldighet, og hun ba gruppelederen bringe denne kritikken til lederen og be ham om å ta det opp på et plenumsmøte. Det ble gjort etter at lederen hadde snakket med kameraten fra MLG, men på plenumsmøte kunne ikke kameraten fra MLG huske at han noen gang var blitt avbrutt av lederen. På direkte spørsmål fra MLFs repr. innrømmet han i midlertid at han muligens var blitt avbrutt, men tilføyde at det hadde lederen rett til som leder og dessuten forsto ikke kineserne kameraten fra MLGs Høyanger-dialekt.

Det fins en rekke andre eksempler på stil og arbeidsmetode som etter under- tegnedes mening er feilaktig som for ieks. uttalelsen om at "Partiet skal dannes våren 1971", "En kan ikke lytte til massenes allehånde meninger" - holdningen til Maos tese om at "det tar 10 år for en intellektuell å bli en skikkelig revolusjonær" - analysen av det norske samfunn uten å nevne sosialdemokratiet etc. etc. Men det ville føre for langt.

På første plenumsmøte i Peking tok MLFs repr. opp førgende kritikk: "Denne delegasjonen er sammensatt av de tre ML org. og styrkeforholdet er trolig også representativt. Dvs. med SUF ml som dominerende element. Og dermed er det også SUF ml's arbeidsmetoder og stil som blir praktisert i denne delegasjonen. SUFml som har gått fra seier til seier og hittil ikke har møtt motbør eller nederlag av noe format, har etter min mening utviklet visse egenskaper som ikke er til gode for det partibyggende arbeid, som må bygge på likestilling av ML org. Den praksis og metode som vi har sett innenfor delegasjonen er etter min mening et bevis for at det i SUFmls ledelse finnes en tendens til gruppesjåvinisme og gruppehovmod som tilsidesetter andre ML org, avviser andre erfaringer enn sine egne, avviser å lytte til massen og avviser massens historiske rolle som den som skal gjennomføre den sos. revolusjonen. Jeg vil sitere en kamerat fra SUF(m-l)s SK fra en tale i U11. Han sa: Kamerater, det vi kunne trengt nå var et skikkelig nederlag så vi ikke skal bli tilbøyelig til å stikke nesa i været."

Dette viser at man innenfor forbundsledelsen er oppmerksom på faren men at den ikke er blitt tatt alvorlig nok ettersom denne praksis fremdeles pågår. Jeg vil også stille spørsmålet: Kan vi ha to linjer i vår praksis? En innad og en utad? Hvis linjen i partiet skal være linjen med kommandering og diri-

gering, kan vi da greie å ha en annen linje utad overfor arbeiderklassen? Jeg tror nei.

En arbeider som hele sitt liv har livnært seg selv med sine egne henders arbeid er et meget selvbevisst menneske. Han lar seg ikke dirigere og har ingen respekt for selvbestaltede autoriteter. For å kunne lede arbeiderklassen fram til den sos. revolusjon er det nødvendig å ha en riktig stil og metode, ikke bare utad, men også innad i organisasjonen. Derfor er det nødvendig med kritikk. Denne kritikk tok jeg opp ved flere høve.

Sitat: "Det er massen som er de virkelige heltene. Vi tror at vi er kloke, men det er vare en som er virkelig klok og det er massen. Den som vil lede massen, må først lære av massen, den som vil lære massen må først bli massens elev. For å lede massen må en lytte til massen, dens ønsker, krav og begjæringer, summere disse opp og gi det tilbake til massen i form av politikk. Og den som vil lede massen må ikke frykte massen." Sitat fra en artikkel i Peking Review nr. 33/66.

Rapport fra Kinaturen.

5

Enighet om følgende:

1. at "kameraten fra MLF informerte om og diskuterte problemer i trippel-samarbeid med menige SUF(m-1)ere og MLGere under Kinaturen. Dette gjelder saker som det ennå ikke er enighet om som f.eks. den planlagte EEC-demonstrasjonen i sept. og motsigelser i SU."
2. at "ledelsen fra gavepakkene kutta Røde Garde og Røde Fane og bare beholdt KK".
3. at "kameraten fra MLF under en samtale på flyplassen i Kanton med formannen i Kantons revolusjonære komite, der lederen for gruppa på vegne av gruppa førte ordet, tok ordet og la fram en stikk motsatt oppfatning av lederen. I sak gikk det på at lederen overfor den kinesiske kameraten hadde påpekt skjerpinga av klassekampen i Norge, de ökende provokasjonene overfor m-lere, overvåking osv. og påpekt vår linje med å styrke illegaliteten - og der kameraten fra MLF uforberedt greip inn med å påpeke de "relativt fredelige og demokratiske forhold vi lever under".
4. At "det i den aller første tida blei gjort enkelte feil på framgangsmåten ved spørsmålsstillinga."

Særuttalelse av en kamerat fra SUF(m-1) og en kamerat fra MLG.

1. En kamerat fra SUF(m-1) påstår at kameraten fra MLF smugla anti-sovjetisk litteratur (angående Sovjets grenseprovokasjoner) - på tvers av enstemmig vedtak.
2. At kameraten fra MLF uttalte at hun utad ville ta avstand fra en kritikk av de kinesiske kameratene, som de øvrige ville legge fram på oppfordring fra kineserne. Kritikken blei av den grunn ikke ført fram.
3. At kameraten fra MLF påstår at en kamerat fra SUF(m-1) overfor henne skal ha sagt at han var sendt med direktiver fra SUF(m-1)s AU om at hun skulle sitte i ledelsen i Kinagruppa, til tross for at kameraten fra SUF(m-1) gjentatte ganger har tilbakevist dette.
4. At kameraten fra MLF bl.a. har sagt om masselinja at "massene skaper sitt eget parti" og "massene skaper sin egen sikkerhet".
5. At "kameraten fra MLF i løpet av de fem første dagene ikke blei innkalt til ledelsesmøte - før lederspørsmålet var avklara".

Kommentar fra en kamerat fra MLG og en kamerat fra SUF(m-1) til enkelte uttalelser av kameraten fra MLF.

1. Under et foredrag om kulturrevolusjonen i Shanghai med ledende kamerater blei vi oppfordra til å komme med kritikk. Lederen for gruppa kom da med en del saker som han mente mangla ved industriutstillinga, men presiserte at dette var hans personlige mening. Kameraten fra MLF hevder at lederen framla saka som en "kritikk på vegne av hele gruppa uten diskusjon."
2. Spørsmålet om at SUF(m-1) og MLG "ikke vil lytte til massene". Kameraten fra MLF hevder at en kamerat fra SUF(m-1) og en kamerat fra MLG i to isolerte tilfeller skal ha sagt dette. Det første tilfellet gjelder en busstur i Shanghai, hvor det kom opp en diskusjon om masselinja og partiets rolle, og hvor alle tre deltok i diskusjonen. Det andre tilfellet var under et gruppemøte på toget i Sibir, hvor kameraten fra MLG ledet møtet som summerte opp erfaringer med partiets ledende rolle. Kameraten fra MLG foreslo, etter et innlegg fra kameraten fra MLF som bare tok opp masselinja, at masselinja bare skulle diskuteres i samband med partiets ledende rolle. Det var ingen innvendinger mot dette.
3. Røde Garde og Røde Fane blei kutta ut av gavepakkene fordi ledelsen mente at de tinga som blei gitt til de kinesiske kameratene skulle ha tilknytning til stedet vi besøkte. KK som blei beholdt, inneholdt bl.a. den viktige 20.mai-erklæringa fra formann Mao. Kameraten fra MLF kritiserer at RF blei kutta ut uten at hun var spurt. Men ifølge den enhetlige organiseringa av gruppa som vi hadde - og som hun var enig i - måtte dette være et ledelsesspørsmål.
4. I Tientsin bestemte ledelsen at det på et møte med arbeiderveteraner skulle legges fram et typisk eksempel på undertrykkinga i Norge og på kampen mot den. Slike eksempler var gjentatte ganger blitt diskutert

6

alle medlemmene av gruppa. Kameraten fra MLF påstår at hun blei forbigått ved denne anledningen. Ledelsen hadde imidlertid ikke hørt at kameraten fra MLF hadde noe slikt eksempel og tenkte derfor ikke på henne i denne forbindelse.

5. Det blei gjort enkelte feil på framgangsmåten ved spørsmålsstillinga i den aller første tida. Disse feila blei kritisert i Peking og det blei enighet om en ny framgangsmåte. (Kameraten fra MLF sa seg ikke uenig!) Denne gikk ut på at vi fraksjonerte om spørsmåla for å finne ut hvilke som burde stilles. Det viste seg seinere at kameraten fra MLF var uenig i denne framgangsmåten. I Shanghai sa hun at alle spørsmål burde stilles - gode som dårlige. Noen andre var ikke enig i dette, sjøl om det kunne være uenighet om ~~konkrete~~ spørsmål.

6. Kameraten fra MLF hevder at en kamerat fra SUP(m-1), lederen, skal ha sagt at "partiet skal stiftes til våren -71". Dette er ikke riktig! Den linja ledelsen kjørte under hele oppholdet i Kina, var at det skulle dannes et forbund som skulle forberede danninga av et parti. Tidspunkt blei aldri nevnt.

7. Kameraten fra MLF kritiserer lederen for at han skal ha sagt at han "ikke er valgt til leder av gruppa fordi han er flink med billetter". - Og sjølsagt skjedde valget av ledelse på politisk grunnlag.

8. Kameraten fra MLF påstår at det uten diskusjon blei bestemt at det skulle være ei fast fotogruppe på turen. Det blei diskutert, og kameraten fra MLF sa seg enig i dette mot at Kinaforeninga skulle få bilder. Å hevde at "folk egentlig var uenig i dette forslaget, men turte ikke si noe" er i hög grad å undervurdere demokratiet og medlemmene i gruppa.

7

KOMMENTAR TIL KAMERATEN FRA MLF's "RAPPORT FRA KINA-TUREN".

Ved årsskiftet dro jeg fra Oslo, og hadde i en tid meget små muligheter til å få informasjonen i det som skjedde i trippelsamarbeidet. Først i april fikk jeg tilgang til kameraten fra MLF's Kinarapport, og referat fra møtet der den blei kommentert. Beklageligvis har dette svaret derfor kommet seint.

Før jeg tar opp denne rapporten, vil jeg gjerne uttrykke min respekt for medlemmene og ledelsen av MLF. Jeg håper at samarbeidet skal bli styrka og ikke svekka av den diskusjonen som nå er igang, og såvidt jeg skjønner fører til større enhet i ML-bevegelsen. Det er beklagelig at kameraten fra MLF's rapport tvinger meg til å markere meg meget skarpt mot mye av det hun sier, og på en rad punkter peke på at hun sjøl burde vite at det hun ksrøver ikke er riktig. Jeg vil understreke at dette ike er noe angrep på organisasjonen MLF, men bare en tvingende nødvendig markering mot en kamerat som har gjort feil.

Jeg skal her kommentere rapporten punkt for punkt først, og deretter gi en helhetlig kommentar.

Kameraten fra MLF tar innledningsvis opp det første møtet Kina-gruppa hadde i samband med det forberedende arbeidet før avreise. Det eneste som berøres i denne forbindelse, er spørsmålet om fotografering og valg av ledelse. For sammenhengens skyld er det nødvendig å peke på hva møtet i sin helhet tok opp, og litt hva som gikk forut for det. SUF(m-1) fikk tidlig på sommeren tilbud fra de kinesiske kameratene om å arrangere ei reisegruppe til Kina. Ut fra prinsippet om at det i Norge eksisterer "tre organisasjoner, men en ml-bevegelse" mente vi i sentralkomiteen i SUF(m-1) at det var riktig å innby også kamerater fra MLG og MLF til å delta i reisegruppa. Fra MLG viste tilbudet seg å være aktuelt for tre kameraters vedkommende, mens bare en kamerat fra MLF hadde anledning til å delta.

Siden kamerater fra den norske ml-bevegelsen med dette hadde en enestående anledning til å studere Folkets Kina på nært hold, vurderte vi det fra første stund slik at turen både politisk og praktisk måtte forberedes grundig. Som kommunister vurderte vi det også slik at erfaringer fra tidligere reiser til Kina og Albania måtte oppsummeres grundig, for å gi oss et best mulig utgangspunkt, noe som seinere viste seg å være svært fruktbart.

Undertegnede var den som fikk ansvaret fra SUF(m-1)s side til å innkalle gruppa til konstituerende møte og dermed ta initiativ til det omfattende forberedende arbeidet som var nødvendig.

Det første møtet blei som kameraten fra MLF nevner holdt hos en kamerat fra SUF(m-1). Undertegnede hadde forberedt dagsorden og studier for møtet, som gikk på formålet med turen, praktiske problemer med reisemåte, retningslinjene for de politiske forberedelsene, behovet for gruppeinndeling, behovet for ulike spesialister som hadde ansvaret for foto o.l. samt valg av ledelse. Kameraten fra MLF kommenterer bl.a. møtets behandling av fotografering og filming. I sin rapport omtaler kameraten fra MLF denne saka slik:

Kameraten fra SUF(m-1) var møteleder, og spurte hvem som hadde greie på fotografering. Noen rakte opp handa, og han sa at de skulle være fotogruppa."

Hensikten med å starte rapporten på dette viset er sjølsagt å "skape et grunnlag" for det som er resten av rapportens hovedpunkt: SUF(m-1), her representert ved denne kameraten, driver kommandering, opptrer udemokratisk, har ikke tillit til massene osv. Saka er bare den at kameraten fra SUF(m-1) som møteleder slett ikke begynte møtet på det viset som kameraten fra MLF insinuerer. Tvert om var gangen i behandlingen av punktet om filming og fotografering slik (noe som vil kunne dokumenteres ved referater fra møtets valgte referent):

Møtelederen innleda til diskusjon om dette spørsmålet, særlig på grunnlag av erfaringene fra Kina-turen i 67 og siste Albania-tur. Hovedpunktene i innleiinga var:

-Tidligere erfaring, samt agit./prop. behov, viser at dette er et spørsmål som må drøftes grundig.

8

- Gruppas ledelse bør ha klart for seg nødvendigheten av at dette arbeidet til enhver tid blir tatt et skikkelig grep om.
- Ei gruppe på 2-3 folk bør ha ansvar for fotografering og filming for å dekke kollektivets, dvs. ml-bevegelsens behov.
- Resten av gruppa bør ikke ha fotoutstyr, fordi dette vil hindre effektiviteten til gruppa under besøk i fabrikker, skoler osv.
- Dessuten vil det kunne hindre gruppas disiplin (sjølve turen viste til fulle nødvendigheten av denne under omvisningene) under besøkene. Som eksempel fra tidligere erfaringer ble det henvist til et skrekkeeksempel fra Kinaturen i 67, der uhemma privatfotografering hadde gitt seg utslag i at gruppa under omvisningene blei spredd for alle vinder. Det blei videre pekt på at ei fast fotogruppe, som sto direkte under ledelsen, var nødvendig for å kunne følge anvisninger fra de kinesiske kameratene.

På grunnlag av denne innleiinga ble det tatt opp diskusjon om disse sakene. I sin rapport sier kameraten fra MLF at "MLF's representant erklærte seg enig i ordninga med fotografering, men satte som betingelse at Vennskapssambandet og MLF's behov for film og lysbilder ble dekket". Dette stemmer ikke med fakta. I debatten var det to hovedsynspunkter. Samtlige i gruppa sa seg enig i innleideren, men kameraten fra MLF "kunne ikke skjønne at hver enkelt ikke skulle få lov til å fotografere". "Vi er da tross alt voksne mennesker". Hun underbygde videre sitt standpunkt med at "Jeg må sikre bilder for MLF og Vennskapssambandet". Dette til tross for at møtelederen hadde understreka at sentralisert ordning for fotograferinga nettopp skulle være det beste for den samla bevegelsen. Etter at spørsmålet var diskutert, og det ble oppnådd enighet (før kameraten fra MLF bare tilsynelatende) reiste møtelederen spørsmålet om hvem som var mest kompetente til å ta seg av fotoarbeidet.

Men på neste ledelsesmøte i gruppa tok kameraten fra MLF på nytt opp denne saka. Hun skjønnte fortsatt ikke hvorfor "det var så galt at" - det var en privatsak om man ville fotografere eller ikke". Hun la hovedvekt på at møtelederen hadde argumentert "på et lavt nivå, og henfalt til skjematenkning". Det falt aldri kameraten fra MLF inn at denne småsure detaljkritikken var uttrykk for en klar ultrademokratisk og kritisistisk holdning.

Om vi ser på resultatene av denne diskusjonen som ifølge kameraten fra MLF var "udemokratisk", "prega av utskjelling" osv. er følgende klart:

- a. Felles innkjøp av film ga store prisreduksjoner.
 - b. Vi har et felles lysbildearkiv på over 600 bilder tilgjengelig for enhver progressiv organisasjon
 - c. Når den er ferdigredigert, vil vi ha en utmerka film på ca. 45 minutter fra Folkets Kina.
 - d. Bildenes kvalitet er god.
 - e. Med hensyn til gruppedisiplinen, gruppas effektivitet osv. viste organiseringa av fotogruppa seg fullstendig riktig.
- Alt dette viser at kameraten fra MLF's kritikk i forbindelse med fotogruppa er feilaktig og må avvises.

Valg av ledelse

Neste punkt kameraten fra MLF tar opp til kritikk er valg av ledelse. I samband med det konstituerende møtets valg av ledeke for gruppa, sier hun "Ettersom kameraten fra SUF(m-l) som møteleder la fram sine forslag først, uten å høre om det var noen andre forslag i gruppa, så kom de i den situasjonen at hvis de hadde hatt noen ønsker så måtte de ha blitt stilt som motforslag til de forslag som kameraten fra SUF(m-l) stilte." La oss se nærmere på dette, punkt for punkt. Kameraten fra MLF sier at "kameraten fra SUF(m-l) som møteleder la fram sine forslag først". Men i setningen før (jfr. kameraten fra MLF's rapport) sier hun: "En kamerat foreslo kameraten fra SUF(m-l) og han foreslo en kamerat fra SUF(m-l), en fra MLG og kameraten fra MLF". Åssen får kameraten fra MLF dette til å rime med at undertegnede som "møteleder var den første som la fram sine forslag, uten å gi de andre anledning til å komme til orde?" Sannheten er enkel nok. Kameraten fra MLF omgår sannheten, til og med så grovt at hun motsier seg sjøl, for å bevise at "SUF(m-l) ledelsen har forakt for massene".

9

Saka er nemlig den at møtelederen åpna punktet med å høre gruppas forslag. Det eneste forslaget som kom i første omgang kom fra en kamerat fra SUF(m-1) som foreslo undertegnede og begrunna det. Videre kom det fra annet hold i gruppa forslag på denne kameraten sjölv. Undertegnede foreslo deretter en annen kamerat fra SUF(m-1), en kamerat fra MLG og kameraten fra MLF. Ingen flere forslag kom, sjölsagt fordi folk mente at vi hadde et brukbart utgangspunkt for diskusjon av ledelsen. Kameraten fra MLF derimot forklarer at det ikke kom flere forslag med at "de måtte ha blitt stilt som motforslag til de forslag kameraten fra SUF(m-1) hadde". Hva er dette for slags underlig tenkning? For det første er slike påstander en grov undervurdering av kameratene i gruppas evner til sjöl å kunne tenke seg når de mener det har kommet tilstrekkelig med forslag til å kunne diskutere seg fram til en brukbar ledelse. For det andre er det uttrykk for den borgerlige ideen om at marxist-leninister fortrinnsvis (også når det hersker politisk enighet og kameratslige forhold, og diskusjon greit kan skape full enighet) velger en ledelse gjennom avstemning, på grunnlag av forslag og motforslag. Det var sjölsagt en underforstått forutsetning for både undertegnede og flertallet i gruppa at møtet diskuterte seg fram til enighet om ledelsens størrelse og hvem som skulle sitte der, gjennom å vurdere hver kamerat. Dette er ikke en "byråkratisk-sentralistisk" ide pönsket ut i hodene til "sektaristene i SUF-ledelsen". Det er den metoden som blir brukt i Kinas Kommunistiske Parti, Arbeidets Parti i Albania, Vietnams Arbeiderparti og de fleste organisasjonene i den marxist-leninistiske verdensbevegelsen. Dvs. så lenge situasjonen er normal, ikke herjet av kraftige meningsmotsetninger og fraksjonskamp.

Kameraten fra MLF skriver videre at "hun helst ville slippe å være med i ledelsen, men det ble ikke godtatt". Dette stemmer. Men det ble ikke godtatt fordi kameraten fra MLF ikke kom med et eneste argument om hvorfor hun ville slippe. Den valgte ledelsen konstituerte seg dermed. Ledelsen sto nå overfor en rekke arbeidsoppgaver av praktisk og politisk art. Til tross for regelmessige innkallinger stilte kameraten fra MLF utelukkende på to ledelsesmøter, og utelukkende på ett plenumsmöte. Argumentene hennes var at hun hadde "så mye å gjøre", "andre viktigere møter" osv. Det er imidlertid klart at dette var en uholdbar argumentasjon. 2 av 3 andre i ledelsen hadde også heldagsarbeid ved sida av viktige oppgaver for ml-bevegelsen. Ved at kameraten fra MLF unnlot å fungere i ledelsen for turen vanskeliggjorde dette en eventuell innsats i ledelsen under turen. Ved at kameraten fra MLF unnlot å delta i de regelmessige, politiske forberedelsene og studiene i samband med den forestående turen, gikk hun i motsetning til resten av gruppa blipp av en nödvendig og intens skolering. Dette vise seg da også seinere, i og med at kameraten fra MLF under omvisninger, foredrag og debatter i Kina hele tida ville presse fram spørsmål og problemstillinger som resten av gruppa hadde et bra grep om.

Hun sier videre at "Men da gruppa kom til Peking ble hun ikke innkalt til et eneste kedermöte, noessom ble sterkt kritisert av gruppas medlemmer. Kameraten fra MLF ba om en samtale med lederen og sekretæren og ba om å bli löst fra vervet som leder, når hun så allikevel ikke ble innkalt til mötene". Til dette er følgende å si. Under hele den lange og viktige forberedelsesfasen för turen unnlot kameraten fra MLF, tross jevnlig innkallinger, å stille på ledelsesmøter. Når vi kom til Kina, var vi to dager i Kanton med et meget sprengt program. Her ble det derfor ikke avholdt noen møter i ledelsen. Vi reiste deretter til Peking. Også år ble programmet svært sprengt. Men det ble avholdt flere møter i ledelsen. Det stemmer at kameraten fra MLF ikke ble innkalt til disse mötene. Dette fordi hun overhodet ikke hadde fungert i ledelsen inntil da. Hun ble derfor ikke innkalt til ledelsesmötene, da vi anså dette som en sak vi ville ta opp på allmannamöte.

Kameraten fra MLF sier i sin rapport at pga. disse forholda ba hun "om en samtale med lederen og sekretæren og ba om å bli löst fra sitt verv som leder, når hun så allikevel ikke ble innkalt". Igjen forvrenger rapporten de faktiske forhold. Det var undertegnede, på vegne av den fungerende ledelsen, som etter et oppsummeringsmöte av vårt opphold i Peking sammen med de kinesiske kameratene, innkalte kameraten fra MLF til et ledelses-

10

möte. Hensikten vår var å diskutere kameraten fra MLF's rolle i ledelsen pga. de forhold som er nevnt ovenfor. Dette var om kvelden 1. oktober. Den perioden som kameraten fra MLF omtaler at hun ikke ble innkalt til møter i ledelsen dreier seg altså om fem dager. På det møtet begrunnet kameraten fra MLF hvorfor hun ville "slippe å være med i ledelsen". Som hovedargument brukte hun at "hun så på denne turen som en avslappings- og ferietur. Og siden hun hadde så mye å gjøre hjemme, ville hun helst slippe å ha det ansvaret og de arbeidsoppgavene det medførte å sitte i ledelsen". De øvrige på møtet var enige i at kameraten fra MLF burde gå ut av ledelsen, men aksepterte ikke "ferieargumentet". Den feilen vi imidlertid gjorde var ikke å oppta ideologisk kump mot disse ideene. Som vi ser er det av ganske andre grunner at kameraten fra MLF gikk ut av ledelsen enn at hun "ikke ble innkalt".

Kameraten fra MLF insinuerer videre: "På MLF's representant virket valget av ledelse som om det var planlagt på forhånd av andre organer, noe som seinere ble bekreftet av en kamerat fra SUF(m-1) som sa: "Du må være med i ledelsen for det har ledelsen i SUF(m-1) bestemt".

Denne passusen i rapporten må dessverre karakteriseres som kommet inn mot bedre vitende. Sammenhengene er nemlig følgende: Under forberedelsene til turen hadde reisegruppa valgt inn denne kameraten fra SUF(m-1) som supplement til ledelsen, ettersom kameraten fra MLG var blitt forhindra fra å dra og kameraten fra MLF overhodet ikke viste seg. Ledelsen diskuterte på et møte kameraten fra MLF's manglende innsats og vedtok at vi for ettertida enda grundigere skulle sørge for å finne tidspunkter som måtte passe for kameraten fra MLF. Kameraten fra SUF(m-1) fikk i oppdrag å stikke ned til kameraten fra MLF for å nevne dette, innkalle til neste møte samt meddele endel viktige praktiske opplysninger. Kameraten fra MLF mottok kameraten fra SUF(m-1) på en meget avvisende måte og satte "dere i SUF(m-1) har overhodet ikke greie på arbeidsfolks situasjon" (Kameraten fra SUF(m-1) jobber full dag sjøl). Kameraten fra SUF(m-1) nevnte her som riktig var at han "kom på vegne av ledelsen". Kameraten fra MLF holdt seinere hardnakka på at kameraten fra SUF(m-1) hadde sagt at han var sendt fra "ledelsen i SUF(m-1) for å presse henne til å sitte i reisegruppeledelsen". Dette avviste vi på det forannevnte møte i Peking, men kameraten fra MLF holdt på sitt. Kameraten fra SUF(m-1) tok denne saka opp med kameraten fra MLF på et seinere tidspunkt og avviste at han noensinne hadde sagt noe slikt. Likefullt hevder kameraten fram MLF i rapporten at kameraten fra SUF(m-1) bekreftet uttalelsen.

Som et ytterligere "bevis" på at SUF(m-1) hadde manipulert med ledelsen skriver kameraten fra MLF at undertegnede hadde sagt følgende: "Hvis dere tror at jeg er valgt til leder fordi jeg er flink til å ordne med billetter og slikt, da tar dere feil". Ja, sjølsagt. Gruppa valgte ledelse ut fra politiske kriterier, og ikke byråkratiske. Dette har sjølsagt ikke noe med at SUF(m-1) angivelig på forhånd skulle ha "utpekt" ledelsen for gruppa.

Kameraten fra MLF har et punkt som heter Avvisning av andre erfaringer enn sine egne.

Dette punktet viser først og fremst kameraten fra MLF's egne feil. Hun skriver bl.a. "På plenumsmöte i Oslo ble været og klimaet diskutert. Det ble også besluttet å rådføre seg med de SUF(m-1)-medlemmene som hadde vært i Kina før. MLF's representant som hadde vært i Kina før, noe alle visste, ble ikke spurt". Til dette er å si: Nok en halvsannhet. Ved sida av den omtalte gruppa var det først og fremst ambassaden som må antas å kjenne forholdene i Kina ganske godt, som skulle rådføres. For det andre var det parallellt med de to gruppene i størrelse, reiserute osv. som var det viktigste. For det tredje kunne kameraten fra MLF, dersom hun hadde deltatt på de regelmessige plenumsmötene, utvilsomt bidratt med sine erfaringer. For det fjerde er denne kritikken retta inn mot en bagatell. Slik kritikk er hva marxist-leninistene kaller kritisistisk! Videre. I samband med et møte i Tientsin skriver kameraten fra MLF: "På møtet viste det seg at ledelsen hadde tatt ut en fra SUF(m-1) og en fra MLG til å

11

fortelle om sine erfaringer fra klassekampen i Norge. MLF's representant som hadde en menneskealders erfaring i klassekamp ble - som vanlig - verken informert eller spurt om hun ville bidra". I samhet et meget interessant utsagn å studere.

Det kameraten fra MLF henviser til var et forum gruppa hadde med veteranarbeiderne i Tientsin. La oss først se på resultatet va møtet: Møtet ble meget vellykka. Både de kinesiske og norske kameratene var meget entusiastiske, og de kinesiske kameratene var dypt rørt og meget glade for det de norske kameratene kunne fortelle fra klassekampen i Norge.

Hvorfor var det akkurat de kameratene kameraten fra MLF peker på, som skulle fortelle om stoda i klassekampen i Norge? Jo, fordi dette var kamertare som i motsetning til kameraten fra MLF og også flere av de andre, hadde grundig erfaring for å stå i spissen for de voksende eksterne kampene som vi i den seinere tida hadde hatt i Norge. Kameraten fra MLF kommer fra et proletarhjem, og deltok så vidt jeg veit bl.a. under krigen og i kampen mot Furubotn. All respekt for dette. De siste 20 åra har hun i hovedsak vært bestyrer for en bokhandel. Her har hun sikkert både jobbet hardt og kjent klasseundertrykkelsen de arbeidende småhandlerne utsettes for. Det er klart at arbeidet med å spre marxist-leninistisk litteratur og kampen mot RTL-klikken er klassekamp. Slik ser i hvert fall jeg det. All respekt for kameraten fra MLF også her. Men de kinesiske kameratene hadde interesse av de siste åras ytre massekamp. I en slik sammenheng virker kameraten fra MLF's snurte uttalelse at hun "som hadde en menneskealders erfaring i klassekamp" ikke ble "spurt", som sterkt individualistisk og sjölrosende.

I tillegg kan nevnes at ledelsen gjennom lengre tid hadde tatt initiativ til diskusjon og erfaringer fra klasseundertrykkelse og klassekamp. Kameraten fra MLF hadde intet bidrag. Likevel kommer hun etterpå og sier at hun "ikke ble spurt".

Gavepakkene.

Kameraten fra MLF skriver: "Etter Nangsha forsvant plutselig RF og RG fra gavepakkene". I følge kameraten fra MLF skulle dette være en udemokratisk, manipulerende forbrytelse.

Det er riktig at de standardiserte gavepakkene vi hadde etterhvert ble splitta opp, og at vi etter besøk, foredrag, diskusjon etc. innskrenka både tilgjengeligheten et eks. av KK. Styrets vurdering var følgende: Vi både var og ble oppfatta slik av de kinesiske kameratene, en norsk gruppe av marxist-leninister. Ikke først og fremst medlemmer av tre organisasjoner.

Praksis viste at skulle overrekkelsen av gaver ha noen politisk misjon, måtte vi gå igjennom og peke på hovedpunktene i det materiellet vi ga bort. Siden tida på en slik tur alltid er begrensa, var det gunstig å konsentrere seg om en sak. Vik mente KK var best egne fordi den representerte hele dennorske ml-bevegelsen. Derfor ble også både RF og RG kutta ut. Når ledelsen inførte denne praksisen var det sjölsagt informasjon god nok, og enhver kunne på allmannamötene kritisere avgjörelsen om de mente den var gal. Dette ble ikke gjort. Ledelsen mente at dette var en så liten sak at det ikke var noen vits for oss å reise den på et allmannamöte. Vi mener vi handla helt rett. Det er typisk for kameraten fra MLF at hennes kritikkstort sett dreier seg om småting, mens de grövste feila, som hun sjöl var ansvarlig for, ikke er nevnt med et ord i rapporten.

Spørsmålsstillingen.

Kameraten fra MLF skriver: "Det ble vedtatt - eller for å bruke etmer moderne uttrykk - det ble banka og sparka igjennom at bare ledelsen skulle stille spørsmål" og at "det var her den byråkratiske sentralismen og mangel på tillit til massen virkelig kom til uttrykk."

Metodene for hvordan vi skulle gå fram for å få stilt de mest relevante spørsmåla, ble grundig diskutert både før vi dro og under oppholdet i Kina. Det første delen av diskusjonen er sjölsagt fremmed for kameraten fra MLF

12

fordi hun aldri stilte på de forberedende møtene gruppa hadde. Vår målsetting med turen var:

- Undersøkelse og studium av forholda under proletariatets diktat ur til bruk i vårt prop-agit arbeid i Norge
- Erfaringer fra KKP's arbeid, linje, arbeidsmetoder både nå og i historisk perspektiv og
- Styrking av vårt eget klassestandpunkt.

Ut i fra at vi oppfatta gruppa som et kollektiv, burde og måtte stilling av spørsmål skje på demokratisk/sentralistisk vis. Demokratisk ved at spørsmålene ble diskutert på forhånd, prioritert ut i fra kollektivets og målsettingas behov, samt oppsummert og kritisert etter i den utstrekning vi oppdaget feil og mangler. Sentralistisk på det viset at spørsmåla ble stilt på vegne av hele gruppa fra ledelsens side. På samme vis at vi på norsk skulle diskutere oss i mellom andre aktuelle spørsmål under møtene, som vi seinere stilte gjennom tolkene. Det hadde vært en del mindre motsigelser i gruppa på disse sakene. Dette ble på nytt tatt opp til diskusjon i Peking, og det var nå enstemmighet om framgangsmåten. Kameraten fra MLF gikk ikke imot dette prinsippet. Først seinere ble det klart at hun var uenig.

Dette kaller kameraten fra MLF å "sparke gjennom vedtak" og at "bare ledelsen skulle stille spørsmål". Og insinuerer at det henger sammen med ledelsens "latterlige forestilling om at den står over massen og er klokere enn massen".

Ikke på noe tidspunkt ga ledelsen uttrykk for noe slikt som her er nevnt sist. Videre fulgte vi de retningslinjer som var trukket opp av gruppa, fordi dens medlemmer som kommunister ønska en demokratisk-sentralistisk arbeidsstil i gruppa. Kameraten fra MLF derimot unnlot gang på gang å følge opp det gruppa hadde vedtatt. Blant annet ble endel av hennes spørsmål avvist, fordi de var på tvers av kollektivets behov. Kameratene, som hadde forberedt seg grundig, hadde et bra grep på de sakene som kameraten fra MLF ville spørre om, og vi understreka gang på gang at disse sakene kunne kameraten fra MLF ta opp og diskutere med kameratene i gruppa, slik at vi kunne nytte tida til spørsmål som kom hele gruppa til gode.

Men kameraten fra MLF tolka konsekvent sine egne ideer som representantive for massenes ideer, uansett hvor feilaktige de var. Og når de ble avvist het det seg at ledelsen "stilte seg over massen". Saka var imidlertid den at massene i gruppa faktisk hadde mer grep på flere av sakene enn kameraten fra MLF.

Om vi igjen ser på resultatet, kan enhver som tviler på at den demokratisk-sentralistiske måten som ble fulgt i spørsmålsstillinga var av det onde, se at dette ikke stemmer. Enhver som leser referater fra turen, vil se at kameraten fra MLF's påstand om at "de felles informasjonsmøter med kineserne ble karikatur av det de egentlig skulle være" er regelrett töv.

"Flere lag av hemmeligheter"

Under dette punktet i sin rapport "utdyper" kameraten fra MLF sin teori om at det fant sted en omfattende "konspirasjon" mellom ledende kamerater i SUF(ml) mot "MLF's representant".

Kameraten fra MLF skriver i denne forbindelse: "I Peking hadde vi et møte med 5-mannsdelegasjonen (Delegasjonen fra SUF(ml)'s SK som var invitert av KKP til 1.oktober. Red.) Ved avslutningen sier en kamerat fra delegasjonen til lederen; Også må du huske at det finnes flere lag av hemmeligheter". Alle "disse hemmeligheter" ga seg ifølge kameraten fra MLF "de merkeligste utslag".

Til dette er å si: Kameraten i SUF(ml)'s delegasjon sa aldri noe til undertegnede under møtet i Peking om at det "finnes flere lag av hemmeligheter". Dette kan bekreftes av samtlige som var tilstede på møtet. unntatt tydeligvis kameraten fra MLF. Med utgangspunkt i dette töyset

13

om "flere lag av hemmeligheter", forteller så kameraten fra MLF om en kveld i Ching kai (siden vi aldri besøkte noen plass med dette navn for-
moder jeg at kameraten fra MLF mener Pingxiang før vi dro opp i Ching-
kanshan) der ledelsen og gruppelederne (som glippet hemmelighetsfullt
med øynene) angivelig skal ha ødelagt den hyggelige stemninga i gruppa,
ved å si at "i morgen skal vi diskutere den overkameratslige opptreden
med kineserne".

Bak dette skjuler seg følgende hemmeligheter. Noen få av kameratene i
gruppa hadde overfor en av tolkene lagt fram en del saker om ml-beve-
gelsens politikk i Norge som ikke medførte riktighet. Siden de kinesis-
ke kameratene tillat gruppa en slags halvoffisiell status, ville vi gjer-
ne diskutere disse sakene slik at kameratene så fullstendig som mulig
kunne gi en riktig framstilling av vår politikk. Reisegruppa var delt
inn i tre smågrupper som valgt gruppeledere. I dette tilfelle tok vi
opp spørsmålet med disse under forberedelsen av neste allmannamöte. ~~Et~~
Gruppelederne meddelte da som vanlig hva som skulle opp på allmannamö-
te dagen etter, hvilke sitater som skulle forberedes osv. Slik blei all-
mannamötene alltid forberedt på demokratisk vis. Og denne korrekte demo-
kratisk/sentralistiske arbeidsstilen er det altså som ifølge kameraten
fra MLF hensatte gruppas kam erater til "en situasjon som ligner den
Jensen beskriver i EPP, Orville i 1984 og Samusjkin i VI"! (jeg kjenner
ikke til noen "Samjuskin" som har skrevet "Vi". Jeg går derfor ut fra
at kameraten fra MLF mener den kontrarevolusjonære sovjet-forfatteren
Eugen Samjatin. Han ble kastet ut av Sovjetunionen på slutten av 20-tal-
let for en antistalinistisk og antisovjetisk hetsroman som i norsk ut-
gave heter "vi".

Det er karakteristisk at kameraten fra MLF kritiserer en korrekt demo-
kratisk-sentralistisk arbeidsstil ved hjelp av svarte, reaksjonære som
Axel Jensen, Orville og Samjatin.

På side 5 i kameraten fra MLF's rapport tillegges undertegnede uttalel-
sen om at "Partiet skal dannes våren 1971". Dette er regelrett oppspinn.

Tilleggs kommentarer.

Kameraten fra MLF utelater i sin rapport fullstendig saker som hun sjöl
er ansvarlig for. Jeg skal i det følgende kort referere disse. Videre er
de motsigelser som er dukka opp ikke uttrykk fir tilfældigheter noe jeg
skal forsøke å påvise gjennom å vise sammenhengen i endel saker.

a) Under en samtale på flyplassen i Kanton, med Wang Shou-tao som er
medlem av SK i KKP, oppsummerte undertegnede kort situasjonen i klasse-
kampen i Norge. Bl.a. ble det pekt på det store oppsvinget i skjerpinga
av klassestantens tiltak, hets, provokasjoner etc. I denne situasjonen
brøyt kameraten fra MLF fullstendig den sentralistiske stilen i samtale-
len gjennom direkte polemikk mot gruppas leder ved å henvise til "de
tross alt demokratiske og fredelige tilstandene vi hadde i Norge". Det-
te er bekrefta av kameraten fra MLF sjöl. Hva er hovedsida i utviklin-
ga i Norge? Er det mer og mer "fredelighet"? Mer og mer "demokrati"
(skal vel være borgerlig demokrati)? Jeg har hørt at kameraten fra MLF
sjöl skal ha angrepet parolen "fri streikerett" fordi den undervurderte
nivået i kampen og kunne gi arbeiderne illusjoner. Jeg oppfatter dette
som en "venstre"-feil. Men når kameraten fra MLF sier dette, så må hun
sjöl vurdere nivået i kampen som ganske høyt? Bekrefter ikke politivol-
den på Norgas, Creditbankens notater osv. hva som er det viktigste ved
situasjonen? Kameraten fra MLF brøyt den demokratiske sentralismen i
gruppa for å fremme et politisk feilaktig synspunkt overfor de kinesis-
ke kameratene.

b) Spørsmålet om sikkerheten i samband med hjemreise, behovet for å
sikre referater, billedmateriale osv. ble flere ganger diskutert grun-
dig på möter mellom de kinesiske kameratene og ledelsen. Flere av disse
mötene var direkte på initiativ fra kineserne. Kinesernes linje i dette
spørsmålet ble framlagt av kamerat Chen Yie, viseformann i Kinas Inter-
nasjonale Reisebyrå:

14

All ml-litteratur (som nødvendigvis inneholder kritikk av Sovjet-revisjonismen) burde fjernes fra bagasjen og sendes til Norge pr. post. Ingen dokumenter, litteratur o.l. burde tas med på den trassibirske jernbanen. Slik ville ikke revisjonistene ha noe påskudd for å gå til provokasjoner. Dermed var gruppa sikra best mulig. Han påpekte at dette var viktig bl.a. fordi et formelt korrekt forhold var nødvendig i forbindelse med jernbanekommunikasjonen Europa-Kina. (Vi er nemlig ikke de eneste ml-erne som har behov for å reise transitt gjennom Sovjet som ordinære turister!)

I denne forbindelse foreslo han at en kamerat tok fly hjem med referater, film, bilder etc., mens alt annet kunne sendes med posten. På denne måten unngikk vi å få beslaglagt viktig materiale, som man helst heller ikke så i revisjonistenes hender.

Etter ønske fra kineserne ble disse sakene tatt opp til diskusjon på møter i Peking kort tid før vi dro. Hele gruppa var enig om disse retningslinjene. Ingenting, unntatt små sitatbøker, skulle med på toget. Kameraten fra MLF gikk heller ikke mot dette prinsippet. Først langt seinere ble det klart at hun var uenig.

Under togturen avslørte imidlertid en av kameratene at kameraten fra MLF smugla dokumenter om grensekonflikten, noe som kunne gitt revisjonistene utmerka påskudd til provokasjon ved å henvise til at det ble smugla "anti-sovjetisk litteratur".

Under arbeidet med rapportene snakka kameraten fra MLF direkte usant om disse sakene, ved å benekte dem. Seinere har hun blitt nødt til å vedgå saka. Men dette var ikke det hele: Under seinere diskusjoner om Kinarapportene er det blitt sagt at kameraten fra MLF hadde direktiv fra MLF's AU om å ta med seg hjem "enkelte ting". Dette nevnte kameraten fra MLF aldri for ledelsen av gruppa. Tvert imot. På egen hånd tok hun med seg en rekke bind av Stalin og brøyt et vedtak både gruppa og ledende kinesiske kamerater anså som meget viktig.

c. Under turen kom det fram at kameraten fra MLF hadde informert enkelte kamerater i gruppa om saker som ikke skulle ut. Dette var etter en avtale som ble inngått mellom folk som deltok i de sentrale møtene for flere år siden. Initiativet til dette kom fra folk i den seinere ledelsen for MLF, bl.a. kameraten fra MLF sjøl. Hensikten var bl.a. at det ikke skulle komme RIL for øret at slik sentral kontakt fantes, slik at det kunne utnyttes av ham i kampen. Skene kameraten fra MLF tok opp var nettopp ting fra den sentrale diskusjonen: Bl.a. motsigelser i SU, i FU og spørsmålet om EEC-demonstrasjonen. Da kameraten fra MLF's feil ble tatt opp på et trippelmøte før jul, avviste bl.a. formannen i MLF dette indignert og sa at dette var jamngodt med å beskyldte kameraten fra MLF for sabotasje av bevegelsen. På møtet etter jul, der kameraten fra MLF's kommentar ble kommentert, skal formannen i MLF ha innrømmet at kameraten fra MLF gjorde feil i dette, men karakteriserte feilen som nærmest ubetydelig. Jeg kan vanskelig si meg enig i dette.

Konklusjon.

Som en vil se av rapporten avvises de aller fleste av kameraten fra MLF's påstander og anklager mot ledelsen. Det er helt på det rene at arbeidsstilen til gruppa og ledelsens virksomhet i hovedsak grunna seg på kommunistiske prinsipper. Sjølsagt hadde ledelsen, liksom hver enkelt kamerat i gruppa, feil som har rot i borgerlig tenkning. Men som kjent "er ikke den best kommunist som ikke har feil, for han finnes ikke, men den som er sine feil bevisst og prøver å rette på dem". Og dette siste mener jeg prega ledelsens arbeid. På demokratisk-sentralistisk vis tok vi opp våre feil, diskuterte dem og retta konkret på de fleste. God og riktig kritikk fra kameratene i gruppa gjorde dette mulig. Men kameraten fra MLF's kritikk var ikke og har ikke vært av en slik karakter. Hun har tatt utgangspunkt i en rekke små saker, forvrengt dem og såleis prøvd å finne grunnlag for at SUF(ml)'s ledelse har feilaktig syn på masselinja, driver kommandering osv. Det som imidlertid er kjernen er at kameraten fra MLF's uriktige kritikk og feilak-

15

tige konklusjoner om hovedsida i ledelsens arbeid grunner seg på et avvikende syn på den demokratiske sentralismen, kommunistenes rolle og masselinja. Dette viser disse kommentarene og spesielt tilleggskommentarene, som klart og tydelig viser kameraten fra MLF's uvilje mot å underordne seg kollektivt fatta vedtak. Og når ledelsen under arbeidet med å sette vedtaka ut i livet kolliderer med kameraten fra MLF's individuelle ønsker, het det seg at man drev "kommandering", "bröt masselinja" osv., men det alvorligste er det faktum at hun under diskusjoner ofte erklærte seg formelt enig i sakene, men saboterte gjennomføringa av dem.

Altså kort og godt: Det dreier seg ikke om en motsigelse mellom SUF(ml)'s "sektarisme og byråkratiske sentralisme" og kameraten fra MLF's "riktige masselinje". Det kameraten fra MLF kaller riktig masselinje, er et feilaktig syn på demokratisk sentralisme, forholdet mellom individet og kollektivet og kommunistisk disiplin. I kjernen av dette et ultra-demokratisk avvik av småborgerlig-individualistisk karakter.

Denne feilen kan sikkert rettes gjennom kameratslig kritikk og diskusjon. Jeg vil til slutt også understreke at jeg slett ikke tror denne feilen er typisk for det store flertallet av kamerater i MLF.

ENHET - KAMP - ENHET!

En kamerat fra SUF(ml)
Leder for Kinaturen

15

Denne dokumentasjonen er basert på en rekke kilder, og er derfor ikke helt fullstendig. Det er derfor viktig at man ser på dette som en orientering, og ikke som en definitiv opplysning. Det er også viktig at man ser på dette som en orientering, og ikke som en definitiv opplysning. Det er også viktig at man ser på dette som en orientering, og ikke som en definitiv opplysning.

Altså, dette er en orientering, og ikke en definitiv opplysning. Det er derfor viktig at man ser på dette som en orientering, og ikke som en definitiv opplysning. Det er også viktig at man ser på dette som en orientering, og ikke som en definitiv opplysning.

Det er derfor viktig at man ser på dette som en orientering, og ikke som en definitiv opplysning. Det er også viktig at man ser på dette som en orientering, og ikke som en definitiv opplysning.

AKP - KAMP - KAMP
AKP - KAMP - KAMP

KOMMENTAR TIL "RAPPORT FRA MLF I FORBINDELSE MED MØTENE OM EEC OG DYRTID"

I Fellesbulletin for ml-bevegelsen nr.1 i artikkelen "Rapport fra MLF i forbindelse med møtene om EEC og dyrtid" står det endel saker om det felles studieutvalget som vi ønsker å kommentere. Vår hensikt med dette er ikke å trekke debatten vekk fra det vesentlige ved denne bulletinen, nemlig masselinja i EEC-arbeidet, men bare forsøke å gi et riktigere bilde av hva som skjedde på det møtet som det refereres til.

Kritikken fra kamerater i MLFs side når det gjaldt det nye studieopplegget (høst 70) var at setningen "Vi må bli flinke til å lage revolusjon" forekom 5 ganger i opplegget. Kamerater i MLF mente at dette var politisk feilaktig, vi skulle ikke gjøre revolusjon aleine over hodet på massene. Fra studieutvalgets side, de kameratene som hadde arbeidet med opplegget, ble det framholdt at dette aldri hadde vært meningen med denne passusen, og man mente at dette heller ikke kom fram av sammenhengen setningen sto i og hele den ånd som preget studieopplegget.

Setningen ble grundig diskutert på møtet, og det viste seg da at det ikke var uenighet om innholdet. Det er derfor feilaktig når det i MLFs rapport står "møtet var også enig i at den påpekte passusen i studiebrosjyren var politisk feilaktig", møtet mente noe helt annet, møtet mente at passusen var riktig, at det var helt riktig å skille seg fra liberalernes form for "studier", men møtet blei enig om på grunnlag av at noen kamerater framholdt at det kunne misforstås, at det borde vært skrevet på en annen måte.

Vi går så over til den delen som gjelder arbeidet med studieopplegget. På grunn av at studieutvalget sommeren 1970 ennå ikke var et virkelig sammensveiset studieutvalg, blei det kamerater i SUF (m-1) som hadde arbeidet med tidligere studieopplegg, som også utarbeidet dette. Man hadde på et tidlig tidspunkt før sommerferien -70 diskutert opplegget med kamerater fra MLF, og fått deres synspunkt på hva de mente burde med i det nye opplegget. Rød Front-sommerleirene dette året, samt nye god, grundig kritikk fra flere lokalavdelinger som hadde gjennomgått den gamle grunnsirkelen, viste at studieopplegget var nødt til å bli grundig revidert. Det var altså kamerater i SUF (m-1) som på slutten av sommeren 1970 utførte dette. På grunn av at det var viktig å få studieopplegget hurtig ut til alle de nye studiesirkelene som ble startet på høsten og på grunn av feil ved samarbeidet i det nye studieutvalget, fikk ikke kamerater fra MLF se det nye studieopplegget før det var ferdig. Disse feilene ved kommunikasjonen mellom de tre organisasjonene når det gjaldt studissaker, blei diskutert og klarlagt på det møtet som MLF-kameratene sikter til. Det er derfor ikke riktig det bildet som denne rapporten gir av de faktiske forholdene. For det første hadde ikke MLFs representant sett utkastet til studieopplegget fordi det her dreide seg om et helt nytt utkast. Det som står om kontroll av de siste fasene etc. blir derfor helt meningsløst. Det som er riktig er at MLFs representant i studieutvalget så passusene etter at studieopplegget var ferdig trykt, og fremmet sin kritikk på et studieutvalgsmøte. Det hersket forøvrig full enighet om at det var riktig å foreta den radikale onlegginga av studieopplegget som var blitt gjort.

Dette møtet i studieutvalget kom til enhet på at innholdet i setningen var riktig, men at formen kunne misforstås. En ble derfor på dette studieutvalgsmøtet enige om å legge ved en rettelse i alle studieoppleggene. Formannen i studieutvalget laget en slik rettelse og den ble lagt ved alle studieopplegg for det felles AU-møtet som en her rapporterer fra. Ikke bare det, formannen i studieutvalget refererte innholdet i rettelser på det felles au-møtet, og alle godtok denne rettelser. Det er derfor en glipp når det i dette referatet står at man vedtok at "de trykte eksemplarer av studiebrosjyren skulle suppleres med en slipp etc. Dette var allerede gjort og det var det opplyst om på møtet.

Når det også i denne rapporten etter at man har sagt at passusen "å studere for å bli flinkere til å lage revolusjon" er feilaktig, står: "mens de det riktige, å tjene arbeiderklassen ved å formidle revolusjonær teori etc., var det som egentlig skulle fram", så mener studieutvalget at det heller ikke

- 41 -

hersket noen enighet om denne uttalelsen på møtet. Det vi ble enige om i denne forbindelsen var de formuleringene som sto i vedlegget til studiesirkelen (se VEDLEGGET). Om den riktige form for masselinje er å fornidle revolusjonær teori, eller om det er noe meget mer; nemlig å lede massene til revolusjon, det overlater vi til hele ml-bevegelsen å komme fram til enhet på i vide, kameratslige, demokratiske diskusjoner hvor også vi på et seinere t tidspunkt ønsker å ha et ord med i laget.

Vi vil til sist uttrykke vår glede over at denne diskusjonen i ml-bevegelsen nå endelig er kommet igang, og vi er sikre på at ml-bevegelsen gjennom denne store diskusjonene vil styrke seg til kampen mot klassefienden og oppnå enhet på et høyere nivå. Vi har i det felles studieutvalget hatt meget gode erfaringer med samarbeidet, et samarbeid som har utviklet studieutvalgets medlemmer og som har vært til stor hjelp for studiearbeidet i hele ml-bevegelsen.

Formannen i det felles
studieutvalget.

VEDLEGG til artikkel om studieutvalget

RETTELSE TIL GRUNNSIRKELEN:

På grunn av en korrekturfeil går setningen "Vi må studere for å lage revolusjon", igjen flere ganger. Setningen ble tatt med for at vi skulle avgrense oss mot praktisisme og mot den slags liberalere som fordyper seg i marxismen-leninismen bare for sitt intellekts skyld. Vi ønsker at våre studier skal være målretta, ende opp i revolusjonær praksis idag, samtidig som de kameratene som studerer også skal få et innblikk i helheten i den revolusjonære teorien.

Grunnen til at vi ønsker å korrigere den utformingen som denne setningen har fått, er at borgerskapet angriper oss for sekterisme nettopp ved å si at vi ønsker å gjøre revolusjon alene inot-folkets ønsker. Dette er ikke riktig. Det er bare det arbeidende folket som kan gjøre revolusjon. Våre studier skal gjøre oss i stand til å inspirere og stille oss i spissen for denne kampen, og vi tar avstand fra framenakere som ikke har forstått dette som er det virkelig grunnleggende ved marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.